

Παδοκορ

5

Φρικτό
Μαρτύριο

Τὸ Φριχτὸ Μαρτύριον

ΝΑΝΤΙΡ - ΧΟ,
Ο ΑΠΛΗΣΤΟΣ

ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ σφυρίζουν γύρω ἀπὸ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, πὺ ἔχει γίνεϊ ὁ ἐφιάλτης τῶν Ἄγγλων. Ἀλλὰ τὸ παιδί δὲν φοβᾶται. Κρεμασμένος στὰ κλαριά τοῦ μεγάλου κισσοῦ, ὁ θρυλικὸς Ταγκὸρ ἀγωνίζεται νὰ φέρη σὲ πέρας τὴν ἀποστολή του. Σκοπὸς του εἶναι νὰ φτάσῃ στὸ φωτισμένο παράθυρο τοῦ τρίτου πατώματος τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ πνευματικὸς ἡγέτης τῶν Ἰνδῶν Μαχάτμα Γκάντι. (*) Οἱ Ἄγγλοι ἔχουν δημιουργήσει ἕναν ἀδιαπέραστο κλοιὸ γύρω του καὶ παρὰ

κολοβοῦν ἄγρυπνα κάθε κίνησί του. Αὐτὸν τὸν κλοιὸ πρέπει νὰ σπάσῃ τὸ τολμηρὸ παιδί. Τὸ Ἑλληνόπουλο, πὺ ἔχει φτάσει ἐδῶ, στὴν Ἱερὰ Πολιτεία τοῦ Μπενάρες, φέρνει ἕνα ἐμπιστευτικὸ μήνυμα, ἕνα πολύτιμο ἔγγραφο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐλευθέρων Ἰνδῶν, Γκάλεμ, τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο, πρὸς τὸν Γκάντι καὶ ἔχει ὀριστῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ δύσκολη ἀποστολή πὺ τοῦ ἀνέθεσαν ἢ νὰ πεθάνῃ.

Δὲν φοβᾶται λοιπὸν ὁ Ταγκὸρ γιὰ τὴ ζωὴ του, παρ' ὅλο πὺ ἕνα καυτὸ μολύβι τὸν ἔχει τραυματίσει — ἔλαφρὰ εὐτυχῶς — στὸν ὤμο. Τρέμει ὁμῶς γιὰτί, ἂν πέσῃ ὁ φάκελλος πὺ ἔχει μαζί του στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων, ὅλα θὰ πάνε χαμένα. Γι' αὐτὸ πρέ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο»

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

πει να κάνει τ' αδύνατα δυνατά να φτάσει στο δωμάτιο του Γκάντι, να του παραδώσει το πολύτιμο γράμμα κι' ύστερα δεν τον ενδιαφέρει ό,τι κι' αν συμβή.

— Θεέ μου, παρακαλάει. Βοήθησέ με να τελειώσω την αποστολή μου. Κι' ύστερα ας πεθάνω....

Ρίχνει μιὰ ματιά προς τὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος. Τώρα δὲν εἶναι ἕνας αὐτὸς ποὺ πυροβολεῖ. Εἶναι τρεῖς - τέσσερις, ποὺ τὸν σημαδεύουν καὶ ρίχνουν. Οἱ σφαῖρες πέφτουν βροχή. Δὲν εἶναι σωστὸ λοιπὸν νὰ μένη ἀκίνητος. Ἔτσι τοὺς δίνει καλύτερο στόχο. Ἀρχίζει πάλι νὰ σκαρφαλώνη. Μὲ γοργές κινήσεις, χρησιμοποιῶντας σὰν σκαλοπάτια τὰ κλαριά τοῦ κισσοῦ ποὺ σκεπάζει τὴν δυτικὴ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ, κερδίζει ὕψος. Τώρα τὸ παράθυρο δὲν ἀπέχει παρὰ μονάχα ἕνα μέτρο καὶ ἴσως λιγώτερο. Μιὰ μικρὴ προσπάθεια ἀκόμα.

Ὅμως ξαφνικὰ κάτι γίνεται ποὺ τὸν κάνει νὰ χάσει κάθε ἐλπίδα. Οἱ σφαῖρες κόβουν σὰν ξυράφι τὰ κλαριά περὶ κρατάει καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται στὸ κενό. Καταλαβαίνει πὼς χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ γέρνει πρὸς τὰ πίσω. Εἶναι χαμένος. Ἐχασε τὸ στήριγμά του καὶ γκρεμίζεται. Τώρα κατακυλάει σὰν βολίδα πρὸς τὰ κάτω καί, ὅταν ἔρθη σὲ ἐπαφή μὲ τὸ ἔδαφος, θὰ τσακιστῆ, θὰ γίνη ἕνας ἀμορφὸς σωρὸς ἀπὸ σαρ

κες καὶ κόκκαλα. Ἀκούει ἀπαίσια γέλια θριάμβου νὰ τὸν ἀκολουθοῦν σ' αὐτὴ τὴ θανάσιμη πτώσι καὶ κλείνει τὰ μάτια...

* * *

Ὅταν ὅμως ξανανοίγει τὰ μάτια του, νοιώθει νὰ πέφτη σὲ κάτι μαλακὸ καὶ βλέπει πὼς βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ ...τοῦ Μαλαμπάρ!

— Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χρειάζομουν φτυάρι νὰ σὲ μαζέψω!, γουλλίζει ὁ γίγαντας καὶ καθὼς τὸν κρατάει σαλτάρει πλάγια καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ γιατί ἀπ' τὸ παράθυρο ἀρχίζουν πάλι νὰ πυροβολοῦν. Ἐδωκες τὸ γράμμα στὸν Γκάντι;

— Παρὰ λίγο θὰ τὸ πηγαινα στὸν ἄλλο κόσμο, λέει τὸ παιδί καθὼς πατάει μαλακὰ στὸ χῶμα. Μὰ ἐσύ πὼς βρέθηκες ἐδῶ;

— Τὸ γλέντι δυνάμωσε στοὺς δρόμους, λέει αὐτός. Οἱ δικοί μας τσακίζουν τοὺς Ἑγγλέζους. Οἱ συμπατριῶτες μου πολεμᾶνε σὰ θειριά. Ὅταν χωρίσαμε ρίχτηκα ἀπάνω στὸ τὰνκ (*) καὶ τὸ σταμάτησα. Πέταξα τοὺς Ἑγγλέζους ἔξω καὶ τὸ παρέδωκα στοὺς Ἰνδούς. Ὑστερα ἦοθα νὰ σ' ἀνταμώσω νὰ δῶ τί ἔκανες μὲ τὸ γράμμα.

— Ἐφθασες πάνω στὴν ὦρα, Μαλαμπάρ! Ἄν δὲν ἦσουν ἀπὸ κάτω νὰ μὲ κρατήσης...

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο».

— Βρήκες τὸν Γκάντι; "Εδωκες τὸ γράμμα τοῦ Γκάλεμ;

— Δὲν τὰ κατάφερα!, ἀναστενάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Μὴ στεναχωριέσαι. Θὰ τὸ πᾶμε παρέα. Πάρε τοῦτο τὸ αὐτόματο. Ἄρπαξα δυὸ ἀπ' τοὺς Ἑγγλέζους. Ἐνα γιὰ σένα κι' ἓνα γιὰ μένα. Μπορεῖ νὰ μᾶς χρειαστοῦν. Πάρε καὶ σφαίρες.

Δὲν ἔχει τελειώσει ὅμως ἀκόμα τὴν κουβέντα του καὶ μιὰ πιστολιά ἀκούγεται σχεδὸν πλάϊ τους. Μερικοὶ ἴσκιοι σαλεύουν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ γίγαντας καὶ τὸ παιδί, μὲ μιὰ βιαστικὴ ματιὰ ποὺ ρίχνουν γύρω τους, καταλαβαίνουν πὼς ἔχουν κυκλωθῆ. Ἀπὸ παντοῦ ξετρυπώνουν σκιές μ' ἄσκημα μούτρα καὶ μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἄγρια γεμάτα ἀπειλή.

— Μὴ δοκιμάσετε νὰ κάνατε τοὺς ἔξυπνους!, ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ φωνή. Βρισκόσαστε περικυκλωμένοι. Στὴν πρώτη κίνησί σας θὰ γίνετε κόσκινο ἀπ' τὶς σφαίρες. Πετάχτε αὐτὰ τὰ ὄπλα ποὺ κρατᾶτε καὶ σηκώστε τὰ χέρια ψηλά.

Αὐτὸς ποὺ μιλάει ἔχει προχωρίσει πιὸ μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ ὁ Ταγκὸρ μέσα στὸ μισοσκόταδο ἀναγνωρίζει τὰ χαρακτηριστικά του. Εἶναι ἓνας ψηλὸς ἄντρας μὲ σκούρο πρόσωπο καὶ κοντοκομμένο μαῦρο γένι. Κρατᾶει ἓνα πιστόλι καὶ σημαδεύει.

— Ὁ Ναντὶρ - Χό!, λέει τὸ παιδί.

Ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ ἀναγνωρίζει κι' αὐτὸς τὸν ἀρχηγὸ τῶν Τέγκ, ἀφίνει ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ. Τὸ Ἑλληνόπουλο ὅμως μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του τὸν συγκρατᾶει.

— Ὁχι, Μαλαμπάρ!, τοῦ λέει. Εἶναι περιττό. Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα!

— Τρελλάθηκες; μουγγρίζει ὁ γίγαντας.

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, Μαλαμπάρ!, διατάζει τὸ παιδί.

— Τὸ μωρὸ ἔχει περισσότερὸ μυαλὸ ἀπὸ σένα, μαντράχαλε!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Ναντὶρ - Χό. Πέταξε τὸ ὄπλο σου καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλά!

Πρῶτος πετάει τὸ ὄπλο τοῦ ὁ Ταγκὸρ καὶ σηκώνει τὰ χέρια. Ὁ γίγαντας ἀναγκάζεται νὰ τὸν μιμηθῆ, ἀλλὰ τὸ μούτρο του ἔχει κατσοφιάσει σὰν νὰ τοῦ δίνουν νὰ πιῆ... ρετσίνολαδο. Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ εἴκοσι ἄντρες ποὺ εἶναι ὀπλισμένοι μὲ αὐτόματα τοὺς ἔχουν βάλει στὴ μέση.

— Πάρτε τους σπίτι!, διατάζει ὁ Ναντὶρ. Θέλω νὰ τοὺς ἀνακρίνω. Ὑστερα σᾶς τοὺς χαρίζω. Εἶναι δικοί σας.

— Τώρα νὰ δοῦμε πὼς θὰ ξεμπλέξουμε!, ἀναστενάζει ὁ γίγαντας καθὼς προχωρεῖ μαζὶ μὲ τὸν Ταγκὸρ ἀνάμεσα στοὺς ὀπλισμένους Τέγκ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ

τούς μπάζουν στο μεγάλο σπίτι. Άνεβαίνουν μερικές σκάλες και τούς οδηγούν σε μια μεγάλη κάμαρα του δευτέρου πατώματος. Είναι ένα πλούσια επιπλωμένο δωμάτιο. Λογής - λογής έργα τέχνης βρίσκονται εδώ μέσα, απ' τὸ τάνι κρέμεται ένας μεγάλος κρυστάλινος πολυέλαιος που ρίχνει άπλετο φῶς σ' ὅλα τὰ γύρω.

— Δυὸ ἀπὸ σὰς θὰ μείνουν μέσα στὴν κάμαρη, λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ στους συμμορίτες του. Οἱ ἄλλοι θὰ περιμένετε στὸ διάδρομο. "Όταν φανῆ ὁ λοχαγὸς Μάξγουελ, θὰ μὲ εἰδοποιήσετε. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω...

Ὁ Ταγκὸρ ἀκούει καὶ σφίγγει τὰ δόντια. "Ὡστε οἱ

"Άγγλοι συνεργάζονται πάντα στενά μ' αὐτὸ τὸ κάθαρμα; Δὲν εἶναι ντροπὴ γιὰ ἕναν ἀξιωματικὸ μίᾶς τόσο μεγάλης καὶ μὲ τόσο ἔνδοξο παρελθὸν αὐτοκρατορίας νὰ στηρίζεται ἀπάνω στους Τέγκ γιὰ νὰ κρατᾶει ὑπόδουλους ἐκείνους ποὺ ζητοῦν τὴν ἐλευθερία τους; Αὐτὸ τοῦ κάνει μεγάλη ἐντύπωση, ἀλλὰ δὲν μιλάει. Ὁ Μαλαμπάρ εἶναι κι' αὐτὸς ἀμίλητος, ἀλλὰ ἔχει τὸν δικό του καημό! Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ γιὰτὶ αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ ἔχει καρδιά λιονταριοῦ, δείλιασε τόσο εὔκολα καὶ δέχτηκε νὰ πετάξουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ παραδοθῶν σ' αὐτοὺς τοὺς ληστές. Κάτι θὰ ἔχη σίγουρα στὸ μυαλό του. Γιατὶ διαφορετι-

— Ψηλὰ τὰ χέρια... ἀκίνητοι! διατάζει ὁ Ναντίρ - Χό!

Τὸ ἥρωϊκὸ 'Ελληνόπουλο μεταβάλλεται σ' ἓνα ζωντανὸ ἔκκρεμὸς καὶ τὰ γυμνασμένα πόδια του βροντοῦν στὰ κρανία τῶν Τέγκ.

καὶ δὲν ἐξηγεῖται. "Ὁ,τι κι' ἂν ἔχη ὅμως στὸ μυαλό του ὁ Ταγκόρ, αὐτὸς θὰ κάνη σὲ λίγο τοῦ κεφαλιού του! Θὰ τὰ κάνη γυαλιὰ - καρφια ἔδῶ μέσα κι' ὅποιον πάρει ὁ χάρος! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κάθεται αὐτὸς ἔδῶ μέσα σὰν μαθητὴς μπροστὰ στὸν Ναντίρ - Χό, ἐνῶ ἔξω στοὺς δρόμους χιλιάει ὁ κόσμος καὶ συνεχίζεται τὸ γλέντι ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Ὁ Μαλαιμπάρ νοιώθει νὰ τόν... τρώνε οἱ φούχτες του καὶ θέλει νὰ ξεμουδιάσῃ! Δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἢ συνείδησί του νὰ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ ἓνα τόσο ὄμορφο πανηγύρι.

— Λοιπὸν, Ταγκόρ, σπάει τὴ σιωπὴ ὁ Ναντίρ - Χό, εἰ-

σαι ὅπως βλέπεις καὶ πάλαι χιμάλωτός μου! Κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν εἶσαι μονάχος. Ἔχεις καὶ τὴν παρέα σου μαζί.

Κάθεται σ' ἓνα τραπέζι, ἔχει μπροστὰ του τὸ ἡμιαυτόματο πιστόλι του καὶ ἓνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζε-στὸ μούτρο του καθὼς μιλάει. Ὁ γίγαντας καὶ τὸ παιδί στέκουν ὀρθοὶ στὴ μέση τῆς κάμαρης. Πίσω τοὺς μέσα ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα βρίσκονται οἱ δυὸ συμμορίτες μὲ τὰ αὐτόματα, ἑτοιμα σ' ἓνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγού τους νὰ πυροβολήσουν.

— Τί θέλεις ἀπὸ μᾶς; ρωτᾷ τὸ παιδί.

— "ὦ! Τίποτα σπουδαῖο! Ξέρω πὼς ἔχεις κάποιο γράμ-

μα στην τσέπη σου. Αυτό θα πληρωθῆ καλὰ ἀπ' τοὺς "Αγγλους. Εἶναι λοιπὸν σὰν νᾶχω στὰ χέρια μου δέκα χιλιάδες ρούπιες. Καὶ ἄλλες δώδεκα χιλιάδες ποὺ ἔχουν ἐπικηρῦξει τὸ κεφάλι σου. Κάνε λογαριασμὸ νὰ δῆς πὼς εἶναι μιὰ ὀλάκερη περιουσία. Ἔτσι νὰ κάνω νὰ τὸ σφυρίξω στὸν φίλο μου τὸν Μάξγουελ καὶ ἡ περιουσία αὐτὴ βρίσκεται στὸ πουγγί μου.

— Λοιπὸν τί θέλεις τώρα; τὸν κόβει ἀνυπόμονα ὁ Μαλαμπάρ.

— Ἐσένα δὲ σοῦ πέφτει λόγος!, κάνει ἀπότομα ὁ Ναντίρ - Χό. Κράτησε τὴν ὄρεξί σου γιὰ ἀργότερα.

Καὶ ξαναγυρίζει στὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ τὸν κυττάζει χωρὶς νὰ μιλάει.

— Λοιπὸν, Ταγκόρ, θὰ σοῦ κάνω μιὰ πρότασι. Θὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο ἔσένα καὶ τὸ φίλο σου καὶ θὰ πετάξω τὶς εἰκοσιδυὸ χιλιάδες ρούπιες στὴ θάλασσα, ἂν φανῆς λογικὸς καὶ μοῦ πῆς ἐκεῖνο ποὺ χρειάζομαι. Δὲν θὰ σὲ ψάξω γιὰ νὰ σοῦ πάρω τὸ γράμμα. Οὔτε θὰ πῶ τίποτα στὸν Μάξγουελ, ἂν μοῦ φανερώσης ποῦ ἔχει κρυμμένα τὰ σεντούκια μὲ τὸ χρυσάφι του καὶ τὶς διαμαντόπετρες ὁ φίλος σου ὁ Νιρούκτα. Ξέρω πὼς ἡ κρυψώνα βρίσκεται μέσα στὴ ζούγκλα. Μά, ὅσο κι' ἂν ἔψαξα, δὲν κατάφερα νὰ τὴ βρῶ... Ἐσὺ ξέρεις ποῦ εἶναι. Μὲ δυὸ λέξεις μπορεῖς νὰ μὲ κατατοπίσης. Καὶ ὕστερα θὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Διαφορετικά, θὰ

σὰς παραδώσω καὶ τοὺς δυὸ στοὺς Ἑγγλέζους. Ἐγὼ θὰ πάρω τὴν ἀμοιβή κι' ἐσεῖς ξέρετε τί σὰς περιμένει.

Γίνεται μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Κανεὶς δὲ μιλάει. Ὁ Μαλαμπάρ ἀνοιγοκλείνει νευρικὰ τὰ δάχτυλά του, καὶ κυττάζει γύρω του ἀδιάφορα λογαριάζοντας ἀπὸ ποῦ πρέπει... ν' ἀρχίση!...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὁ Ναντίρ - Χό ρωτᾶει πάλι μὲ σιγανὴ φωνή:

— Λοιπὸν; Τί προτιμᾶς; Τοὺς Ἑγγλέζους ἢ τὴν ἐλευθερία σου;

— Χμ! Ἐκανες προόδου, βλέπω, Ναντίρ - Χό!, λέει τὸ παιδί χαμογελῶντας εἰρωνικά. Τώρα συνεργάζεσαι καὶ μὲ τοὺς Ἑγγλέζους. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μάθουν οἱ συμπατριῶτες σου γιὰ νὰ ξέρουν τί θὰ σοῦ ποῦν, ὅταν σὲ κρεμάσουν! Ὅσο γιὰ τὸ χρυσάφι καὶ τὶς διαμαντόπετρες τοῦ Νιρούκτα εἶναι καλὰ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται. Εἶναι πράγματι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἱερά. Ὁ Νιρούκτα πουλάει κάθε τόσο τοὺς θησαυροὺς του καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀγοράζει ὅπλα καὶ σφαῖρες γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Τέγκ γίνεται πράσινο ἀπὸ λῦσσα. Τὰ μάτια του θολώνουν καὶ τρίζει τὰ δόντια.

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀ-

πάντησί σου στη φιλική πρότασι πού σου κάνω;

— Ναί, Ναντίρ - Χό! Καί κάτι ἄλλο ἀκόμα. Ἦξερα πὼς ἦσουν ληστής καὶ φονη-
άς, μὰ τώρα, πού μαθαίνω πὼς εἶσαι προδότης καὶ βοη-
θᾶς ἐκείνους πού κρατᾶνε σκλάβους τοὺς πατριῶτες σου, σὲ συχαίνουμαι περισσό-
τερο!

— Σκασμός, ἀντάρτη!, οὐρλιάζει καὶ τινάζεται ὄρθι-
ος ὁ Ναντίρ. Δέστε τους καὶ τοὺς δυὸ καὶ ψάξτε αὐτὸ τὸ παληόπαιδο! Ἔχει ἓνα γράμ-
μα στὴν τσέπη του πού θὰ πληρωθῆ δέκα χιλιάδες ρού-
πιες ἀπ' τοὺς Ἑγγλέζους!

Οἱ δυὸ Τέγκ μὲ τὰ αὐτόμα-
τα, σαστισμένοι ἀπὸ τὸ ξα-
φνικὸ ξέσπασμα τοῦ ἀρχηγοῦ
τους, τρέχουν πρὸς τὸ μέρος
τοῦ γίγαντα καὶ τοῦ παιδιοῦ.
Ὁ Ταγκὸρ δείχνει ψύχραιμος,
μὰ τὸ μυαλό του δουλεύει γορ-
γά. Ὁ Μαλαμπὰρ ὅμως δὲ
μπορεῖ νὰ κρατηθῆ. Σφίγγει
τὶς γροθιές του καὶ σηκώνον-
τας τὸ τεράστιο πόδι του κλω-
τσάει καὶ στέλνει μιὰ πολυ-
θρόνα πρὸς τὸ μέρος του Ναν-
τίρ - Χό. Τὸ βαρὺ κάθισμα
πετάει δυὸ δευτερόλεπτα στὸν
ἀέρα καὶ ὕστερα προσγειώνε-
ται... γλυκὰ - γλυκὰ στὸ κρα-
νίο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν.
Ὁ Ναντίρ ἀφίνει ἓνα οὐρλια-
χτὸ πόνου καὶ ζαλισμένος ἀ-
πὸ τὸ χτύπημα παραπατάει
σὰν μεθυσμένος. Τὴν ἴδια
στιγμὴ ὅμως ὁ γίγαντας νοι-
ώθει τὴν παγωμένη κάννη ἐ-
νὸς αὐτόματου νὰ χτυπάει τὸ
νεφρό του καὶ ἀκούει κάποιον

πίσω του πού γαβγίζει μὲ
κοντὴ ἀνάσα.

— Ἀκίνητος, Μαλαμπάρ,
ἂν δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς σουρω-
τήρι ἀπὸ τὶς σφαίρες!

— Καλὰ ντέ! Δὲν εἶπαμε
νὰ σὲ πιάσῃ κι' ἡ καρδιά
σου!, λέει ὁ γίγαντας καί,
προσπαθώντας νὰ δείξῃ πὼς
χαμογελάει, κάνει ἓνα μορφα-
σμὸ σὰν νὰ θέλῃ νὰ φάῃ ἄν-
θρωπο. Ἄν σὲ πιάσῃ ἡ καρ-
διά σου καὶ πάθῃς συγκοπή,
θὰ φορέσω μαῦρα!

Καί, καθὼς μιλάει, σκύβει
καὶ παίρνει μιὰ ξαφνικὴ στρο-
φὴ πάνω στὶς φτέρνες του καὶ
ἡ χερούκλα του φουχτιάζει τὴ
γάμπα τοῦ Τέγκ καὶ τὸν κά-
νει νὰ πέσῃ ἀνάσκελα στὸ πά-
τωμα. Ἐκεῖνος πυροβολεῖ,
ἀλλὰ οἱ σφαίρες πάνε τώρα
χαμένες καὶ γκρεμίζουν μερι-
κοὺς ἀσβέστες ἀπ' τὸ ταβάνι.
Ταυτόχρονα τὸ πόδι τοῦ Μα-
λαμπάρ πέφτει μὲ δύναμι στὸ
μούτρο τοῦ ξαπλωμένου λη-
στή. Ἡ τεράστια πατούσα
του, ἴδια μὲ πόδι ἐλέφαντα,
τὸν συνθλίβει καὶ τὸν κάνει
νὰ μείνῃ ἀκίνητος. Ὁ γίγαν-
τας σκύβει κι' ἀρπάζει τὸ ὄ-
πλο του.

— Πρόσεχε, Μαλαμπάρ!,
φωνάζει ὁ Ταγκὸρ.

Ὁ γίγαντας γυρίζει ξα-
φνιασμένος. Ὁ δεύτερος ἀπὸ
τοὺς Τέγκ ἔρχεται τώρα κατα-
πάνω του καὶ τὸν σημαδεύει.
Μιὰ σφαῖρα τοῦ γδέρνει τὸν
ὦμο. Ἀλλὰ οἱ ἄλλες πάνε ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μὲ μιὰ
σβέλτη κίνησι τὸ παιδὶ ἔχει
μπῆ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια τοῦ
ληστή κι' ἐφαρμόζοντας μιὰ

λαβή, που την είχε μάθει όταν δούλευε μαζί με τον ακροβάτη πατέρα του στο τσίρκο, τον τινάζει έξω από το παράθυρο. Ο Τέγκ αφήνει ένα άγριο ούρλιαχτό καθώς βρίσκεται ξαφνικά στον αέρα και καταρριχιάει από τόσο ύψος στο έδαφος. Όμως δεν έχουν τελειώσει ακόμα.

Η πόρτα βροντάει κι' ανοίγει με φούρια. Οι συμμορίτες που βρίσκονται στο διάδρομο μπαίνουν φωνάζοντας στο δωμάτιο. Μια ριπή απ' το αυτόματο του Μαλαμπάρ κάνει μερικούς να γονατίσουν, μα οι άλλοι βλαστημώντας δεν οπισθοχωρούν. Δρασκελίζουν τα κορμιά των χτυπημένων συντρόφων τους και προχωρούν.

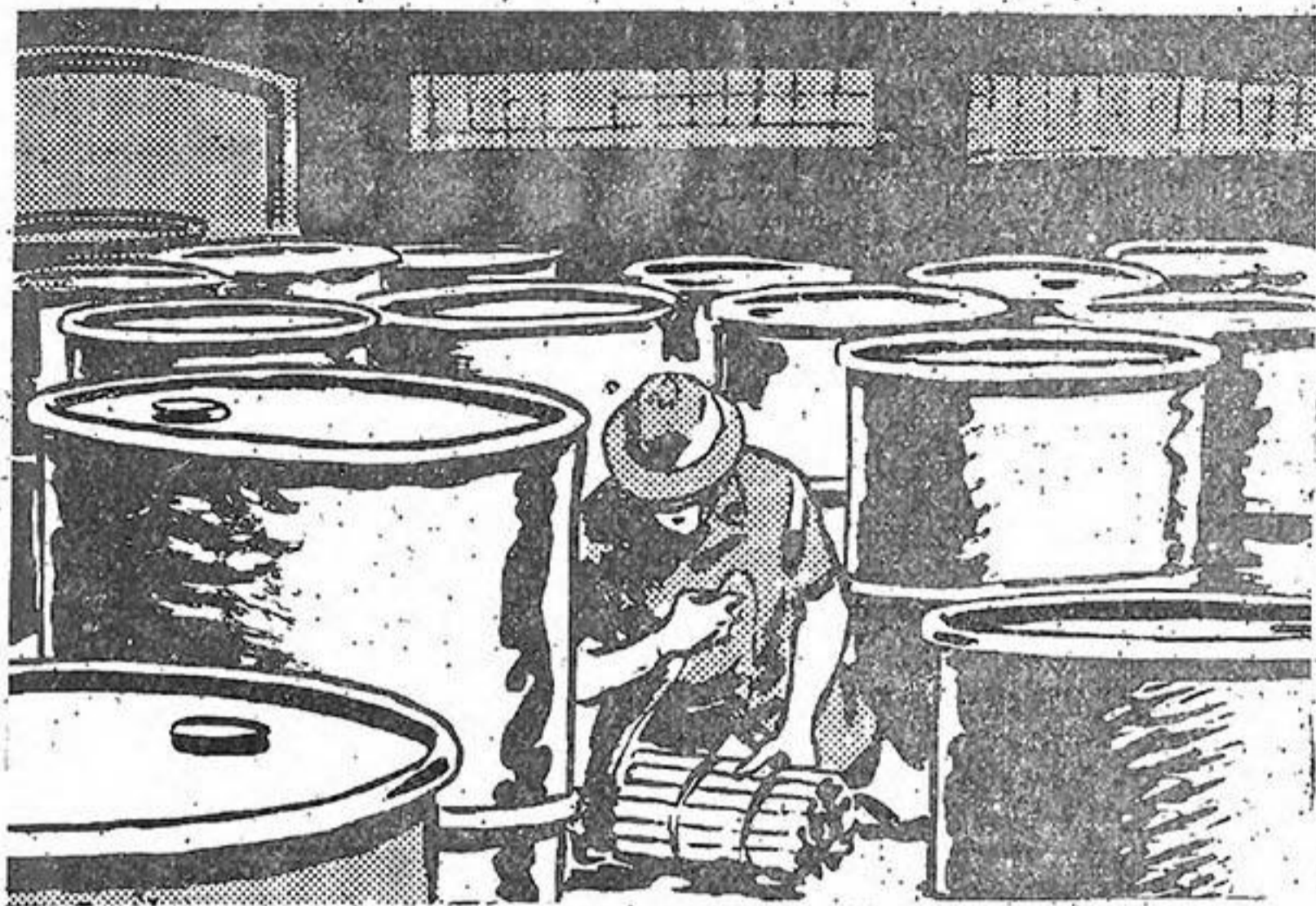
Ο γίγαντας πιέζει την σκανδάλη. Μα ξαφνικά μουγγρίζει σαν ένα λιοντάρι που έπεσε σε δόκανο. Ο Ταγκόρ γυρίζει παραξενεμένος και τον κυττάζει. Με μια ματιά καταλαβαίνει. Το όπλο του Μαλαμπάρ είναι άχρηστο. Δεν έχει πια άλλες σφαίρες! Κι' έτσι ακίνητος που μένει, ανίκανος να άμυνθή, είναι σίγουρα καταδικασμένος σε θάνατο. Το τολμηρό παιδί πρέπει τώρα να κινηθή κεραυνοβόλα.

— Φρόντισε να πάρης άλλο όπλο, Μαλαμπάρ!, του φωνάζει.

Καί, καθώς φωνάζει, το λαστιχένιο κορμί του τινάζεται προς τ' άπάνω και τα χέσια του γαντζώνονται στον

Ο Ταγκόρ κι' ο Μαλαμπάρ κρατούν την ανάπνοή τους κι' είναι έτοιμοι να έπιτεθούν.

Τὸ Ἑλληνόπουλο φορῶντας στολή Ἀγγλοῦ στρατιώτη γλυστράει στὸ ὑπόστεγο μὲ τὶς βενζίνες καὶ τοποθετεῖ τὶς δεσμίδες τοῦ δυναμίτη...

πολυέλαιο πὺ κρέμεται στὸ ταβάνι. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, τὸ ἥρωϊκὸ παιδί, παίζοντας μὲ τὸ θάνατό, μεταβάλλεται σ' ἓνα ζωντανὸ ἐκκρεμές καὶ τινάζεται πρὸς τὴν πόρτῳ. Τὰ γυμνασμένα πόδια τοῦ βροντοῦν μὲ ὄρμη ἀπάνω σὲ τρομαγμένα πρόσωπα καὶ κρανία καὶ μερικοὶ ἀπ' τοὺς Τέγκ πέφτουν ζαλισμένοι ἀνάσκελα. Μονομιᾶς ὁ Μαλαμπάρ σαλτάρει μέσα στῆ σύγχισι πὺ ἐπικρατεῖ καὶ ἀρπάζει ἓνα καινούργιο αὐτόματο. Ὁ Τέγκ πὺ τὸ κρατοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγο στὰ χέρια τοῦ μὲ μιὰ γροθιά ἔχει τιναχτῆ στὸν ἀπέναντι τοῖχο καὶ τώρα γλυστράει, ἀφή-

νοντας ἓνα περίεργο βογγητό, στὸ πάτωμα. Ὁ γίγαντας κάνει μερικὰ βήματὰ πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ ὄπλο ἀρχίζει πάλι νὰ κελαϊδάει γλυκὰ στὰ χέρια τοῦ. Οἱ σφαῖρες πηγαίνου-ε-ρχονται μέσα στὴν κάμαρα καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ καπνοὺς, γλώσσες φωτιάς καὶ μυρουδιά ἀπὸ καμμένο μπαρούτι.

Κι' ὁ Ταγκὸρ ὅμως τώρα ἔχει ριχτῆ στὸν ἀγῶνα. Μέσα σὲ τούτῃ τὴν ἄγρια μάχη, τὸ παιδί, κρεμασμένο ἀπὸ τὸν μεγάλο πολυέλαιο, πυροβολοῦν ἐναντίον τῶν Τέγκ. Ἐχει ἀρπάξει τὸ ὄπλο ἑνὸς ληστή καί, γαντζωμένος μὲ τὸ ἀριστερὸ χερὶ τοῦ στὰ κρούσταλ-

λα, ρίχνει πιέζοντας τὴ σκανδάλη μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν γύρω του μὰ δὲ λέει νὰ σταματήσει.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀπὸ ἐδῶ ψηλὰ ποὺ βρίσκεται βλέπει τὸν Ναντίρ - Χό νὰ σαλεύη! Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα στὸ κεφάλι εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του ἀρχίζει τώρα νὰ συνέρχεται καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι νὰ φουχτιάσῃ τὸ πιστόλι ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ γραφεῖο του. Τοῦτο τὸ πιστόλι μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ ὕπουλα καὶ νὰ σωριάσῃ νεκρὸ τὸν Μαλαμπάρ ποὺ ἔχει γυρισμένη τὴ ράχη στὸν Ναντίρ - Χό καὶ πολεμᾷ τοὺς συμμορίτες χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει.

Δὲ θ' ἀφήσῃ νὰ χτυπήσουν τὸν Μαλαμπάρ! Τινάζει τὸ κορμί του πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ζυγιάζεται πάνω στὸν πολυέλαιο. Ὑστερα ἀφήνει τὸν ἑαυτό του νὰ πέσῃ. Τὸ πόδι του ἀγγίζει τὸ τραπέζι καὶ πατάει μὲ δύναμι τὸ χέρι ποὺ σέρνεται πρὸς τὸ περίστροφο. Ὁ Ναντίρ ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο μὰ τὴν ἴδια στιγμή κλείνει τὸ στόμα του γιατί μιὰ γροθιά τοῦ Ταγκὸρ τὸν κάνει νὰ δῆ χιλιάδες χρωματιστὰ ἀστέρια νὰ τριγυρνᾶνε σὰν βεγγαλικά γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

— Εἶπαμε νὰ εἶσαι φρόνιμο παιδί, Ναντίρ!, γρυλλίζει.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἓνα θριαμβευτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ γίγαντα.

— Τοὺς κανονίσαμε Ταγ-

κόρ! Ὅλα εἶναι ἐν τάξει! Τώρα μπορούμε νὰ τοῦ δίνουμε!

Ὅμως, καθὼς γυρίζει καὶ ἀντικρύζει τὸν ἀρχηγὸ τῶν ληστῶν, τὸ πρόσωπό του συννεφιάζει. Φέρνει τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη τοῦ ὄπλου του καὶ σημαδεύει...

— Αὐτὸς ἔμεινε μονάχα!, λέει μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια. Καιρὸς νὰ ξεμπερδεύουμε καὶ μὲ τοῦτο τὸ φίδι!

ΓΚΑΝΤΙ
Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ο ΤΑΓΚΟΡ ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ τὸν ἐμποδίζει, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Δὲν τελειώσαμε ἀκόμα, Μαλαμπάρ, τοῦ λέει. Ὁ Ναντίρ μᾶς χρειάζεται. Ξεχνᾶς τὸ γράμμα τοῦ Γκάλεμ; Αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ ν' ἀνταμώσουμε τὸν Γκάντι...

— Εἶμαι πολὺ βιαστικός! γρυλλίζει ὁ γίγαντας. Δὲν ἀκούς ἔξω τί γίνεται; Οἱ Ἴνδοι ἀγωνίζονται γιὰ τὴ λευτεριά τους! Ἀφησέ με νὰ τὸν σκοτώσω...

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Καὶ μεῖς γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι ἀγωνιζόμαστε, Μαλαμπάρ! Κάνε ὑπομονή.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ὁ Ναντίρ ἀνοίγει τὰ μάτια. Ὁ Ταγκὸρ κρατάει τὸ πιστόλι του στὸ χέρι καὶ τὸν κυττάζει.

— Ναντίρ - Χό, τοῦ λέει. Ὁ φίλος μου ἀπὸ δῶ ἴσως ἄκουσες πὼς εἶναι πολὺ βιαστικός. Λοιπόν, σήκω καὶ πάμε

παρέα νὰ μᾶς δείξης τὴν κάμαρη πρὸς μένει ὁ Γκάντι. Ὅπως ξέρεις ἔχω κάποιο γράμμα νὰ δώσω στὰ χέρια του.

— Κι' ἂν δὲν σοῦ δείξω τὴν κάμαρά του; γρυλλίζει ὁ Τέγκ.

— Τότε θὰ σοῦ ἀνοίξω ἐγὼ τὸ κεφάλι στὰ δύο ληστή!, ἐπεμβαίνει ὁ γίγαντας. Ρίξε μιὰ ματιὰ γύρω σου καὶ θὰ καταλάβῃς ἂν ἀστειεύομαι.

Ὁ Ναντίρ κυττάζει καὶ γίνεται ἀπότομα χλωμός. Στὸ πάτωμα νεκροὶ καὶ βαρεῖα πληγωμένοι βρίσκονται οἱ συμμορίτες του.

— Εἶσαι πολὺ τυχερός, Ταγκόρ!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Κέρδισες καὶ τούτη τὴ φορά τὸ παιχνίδι. Μὰ κάποια μέρα θὰ χάσης καὶ τότε!

— Ἄφησε τὶς πολλὲς κουβέντες, Ναντίρ!, τὸν κόβει τὸ παιδί. Προχώρα καὶ δείξε μας ποῦ βρίσκεται ὁ Γκάντι. Ἄν δοκιμάσης νὰ μᾶς ξεγελάσης, ἢ νὰ στήσης παγίδα, νὰ τὸ ξέρης! Ὁ πρῶτος πρὸς θὰ πέση νεκρὸς θὰ εἶσαι σύ!

Βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα. Πρῶτος προχωρεῖ ὁ Μαλαμπάρ μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι. Πίσω του ἔρχεται ὁ Ναντίρ καὶ τελευταῖος ἀκολουθεῖ ὁ Ταγκόρ, ἔχοντας πάντα τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του. Ἄνεβαίνουν τὶς σκάλες καὶ φτάνουν στὸ τρίτο πάτωμα. Τὸ σπίτι φαίνεται σὰν ἔρημο. Ὁ Μάξγουελ μὲ τὴν ἀκολουθία του βγήκαν στὸ δρόμο νὰ πάρουν μέρος στὶς συγκρούσεις

ποῦ γίνονται. Οἱ Τέγκ ποῦ ἔμειναν νὰ φρουροῦν τὸν Γκάντι εἶναι τώρα ὅλοι ἐκτὸς μάχης στὸ δεύτερο πάτωμα. Περνοῦν ἓνα διάδρομο καὶ ὁ Ναντίρ δείχνει μιὰ πόρτα.

— Ἐδῶ εἶναι, λέει.

Βγάζει ἓνα κλειδί ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ ξεκλειδώνει. Ἡ πόρτα ἀνοίγει.

— Πέρασε καὶ σὺ μέσα! διατάζει τὸ παιδί.

Ἐνας λιγνὸς ἄνθρωπος, τυλιγμένος σὲ μιὰ ἄσπρη ρόμπα, μὲ ξυρισμένα τὸ κρανίο καὶ τὸ πρόσωπο καὶ μὲ χοντὰ μυωπικὰ γυαλιὰ στὰ μάτια, στέκει στὴ μέση τῆς κάμαρης καὶ κυττάζει ἀδιάφορα τοὺς καινουργιοφερμένους. Εἶναι συνηθισμένος ἀπὸ παρόμοιες νυκτερινὲς ἐπισκέψεις. Οἱ Ἀγγλοὶ κι' οἱ Τέγκ τοῦ κάνουν συχνὰ αἰφνιδιασμούς. Ὅμως ξαφνικὰ τὸ ὕφος του ἀλλάζει, καθὼς προσέχει πὼς ἀνάμεσα στοὺς ἀπρόσκλητους μουσαφίρηδες βρίσκεται κι' ἓνα παιδί. Τὸ Ἑλληνόπουλο τρέχει κοντὰ του καὶ τοῦ φιλάει τὸ χέρι μὲ σεβασμό.

— Μὲ λένε Ταγκόρ, μεγάλε δάσκαλε, τοῦ λέει. Σοῦ φέρνω χαιρετισμούς ἀπὸ τὸν μαχαραγιὰ Νιρούκτα κι' ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν Γκάλεμ.

Τὰ μάτια τοῦ γέρο-ἐπαναστάτη φιλόσοφου κινουῦνται χαρούμενα. Στὸ αἰώνια θλιμένο πρόσωπό του σχεδιάζεται ἓνα χαμόγελο. Ἐχει ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὸ θρυλικὸ παιδί ποῦ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τώρα ποῦ τὸ βλέπει μπροστά του δὲν μπο

ρεί νὰ πιστέψη πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀγόρι εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τρομοκρατήσει μιὰ ὀλόκληρη αὐτοκρατορία.

Τὸ ἀγκαλιάζει μὲ στοργὴ καὶ τὸ φιλάει στὸ μέτωπο.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ σὲ γνόρισα, Ταγκὸρ, τοῦ λέει καὶ ἡ φωνὴ του τρέμει ἀπὸ τὴ συγκίνησι. "Ἀκουσα πολλοὺς νὰ μιλοῦνε γιὰ σένα. Οἱ Ἰνδίες, ποὺ θ' ἀποκτήσουν σύντομα τὴν ἐλευθερίαν τους, δὲν θὰ σὲ ξεχάσουν ποτὲ καὶ θὰ εὐγνωμόνουν τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἔστειλε ἓνα παιδί της νὰ βοηθήσῃ στοὺς ἀγῶνες της.

— Δὲν κάνω παρὰ τὸ καθήκον μου, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Κατάγομαι ἀπ' τὴν Κύπρο καὶ ὅσοι γεννηθήκαμε καὶ ζήσαμε σ' αὐτὸ τὸ σκλαβωμένο ἑλληνικὸ νησὶ κάτι ξέρουμε ἀπὸ Ἑγγλέζους.

Ἦστερα γυρίζει στὸν γίγαντα ποὺ παρακολουθεῖ συγκινημένος τὴ σκηνή.

— Δόσε μου τὸ γράμμα, Μαλαμπάρ, τοῦ λέει.

Ὁ γίγαντας τινάζεται σὰν νὰ τὸν δάγκωσε κόμπρα.

— Ποιὸ γράμμα; ρωτᾷ. ἔχει γούστο νὰ τὸ ἔχασες καὶ νὰ νομίζης πῶς τὸ ἔδωσες ἐμένα! Δὲν ἔχω ἐγὼ κανένα γράμμα!

Τὸ παιδί χαιμογελάει.

— Ψάξε τὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ Ναντίρ - Χό, Μαλαμπάρ! λέει.

Ὁ Μαλαμπάρ κυττάζει τὸν ληστὴ καὶ ὁ ληστὴς κυττάζει τὸν Μαλαμπάρ. Εἶναι σὰν νὰ

πίστευαν κι' οἱ δυὸ πῶς ξαφνικὰ ὁ Ταγκὸρ τρελλάθηκε. Μένουν κι' οἱ δυὸ ἀσάλευτοι.

— Κάνε λοιπὸν αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, Μαλαμπάρ!, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ γίγαντας ἀνασηκώνει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ταβάνι σὰν νὰ παρακαλᾷ τὸ Θεὸ νὰ γιαντρέψῃ αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ ἀρρώστησε τόσο ξαφνικὰ καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ναντίρ. Βάζει μηχανικὰ τὸ χέρι του στὴ δεξιὰ του τσέπη καὶ ξαφνικὰ γουρλώνει τὰ μάτια. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν τὸ φάκελλο. Τὸν τραβάει βιαστικὰ καὶ νοιώθει ἕτοιμος νὰ ...λιποθυμήσῃ. Εἶναι ὁ φάκελλος τοῦ Γκάλεμ σφραγισμένος μὲ βουλοκέρι καὶ μὲ γράμμένο ἀπάνω τὸ ὄνομα τοῦ Γκάντι.

— Μὰ πῶς βρέθηκε τὸ γράμμα στὴν τσέπη αὐτοῦ τοῦ ληστή!, ρωτᾷ.

— Εἶναι πολὺ ἀπλό, Μαλαμπάρ, λέει ὁ Ταγκὸρ καθῶς παίρνει τὴν ἐπιστολή. Ὅταν μᾶς περικυκλώσανε στὸν κῆπο οἱ Τέγκ δὲ βρήκα καταληλότερη κρυψώνα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Ναντίρ - Χό. Ὅπως ξέρεις, στὸ τσίρκα ποὺ δούλευα εἶχαμε κάμποσους ταχυδακτυλοουργοὺς καὶ εἶχα μάθει πολλὰ ἀπ' τὰ κόλπα τους. Ἐβαλα λοιπὸν σ' ἐφαρμογὴ ἓνα ἀπ' αὐτὰ ὅταν μᾶς πιάσανε...

Ὁ Μαλαμπάρ τὸν ἀκούει καὶ τὰ ἔχει χαμένα. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τέγκ φαίνεται περισσότερο σαοτισμένος. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ ἔχη στὴν

τσέπη του ένα τόσο πολύτιμο έγγραφο τόσες ώρες και να μην τὸ μυριστή! Αυτό, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα, εἶναι καὶ μὴ φριχτὴ γελοιοποίησι. "Ενὰς Ναντίρ - Χὸ νὰ καταντήση... κρυψῶνα τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Γκάλεμ!

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ παιδί ἔχει δώσει τὸ γράμμα στὸν Γκάντι. Ἐκεῖνος τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ διαβάσει μὲ προσοχή. Ὑστερα παίρνει ἕνα σπέρτο καὶ τὸ ζυγώνει στὸ χαρτί. Ἡ μικρὴ φλόγα ἀρχίζει νὰ τυλίγη τὴν ἐπιστολή. Σ' ἕνα λεπτό ἔχει γίνει στάχτη. Ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ τὴ σκορπίζει στὸν ἀέρα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁμως, καθὼς δοκιμάζει νὰ τὸ ξανακλείσει, δέχεται ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸν ὦμο καὶ κλονίζεται. Ἐνα ἀνθρώπινο κορμὶ τινάζεται σὰν σαῖτα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸ αὐτόματο τοῦ Μαλαμπάρ βῆχει ξερά.

— Ὁ Ναντί - Χό!, γρυλλίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του καθὼς σκύβει καὶ προσπαθεῖ νὰ διακρίνη στὸ σκοτάδι. Ὁ Ναντίρ - Χό!

— Ὁ Ναντίρ - Χὸ τόσκασε, Μαλαμπάρ!, λέει ἤρεμα τὸ παιδί. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι. Θὰ τὸν ἀνταμώσουμε πάλι σύντομα.

"Ὑστερα γυρίζει στὸν Γκάντι.

— Σὲ χτύπησε, δάσκαλε;

— Ὁχι. Δὲν εἶναι τίποτα!, ἀποκρίνεται καὶ χαμογελάει ὁ φιλόσοφος.

— Τί θέλεις ν' ἀπαντήσω στὸν Γκάλεμ; ρωτᾷ πάλι ὁ

στερα ἀπὸ λίγο ὁ Ταγκόρ.

— Θὰ τοῦ πῆς πῶς εἴμαι σύμφωνος σὲ ὅλα. Οἱ ἐξεγέρσεις πρέπει ν' ἀρχίσουν παντοῦ.

— Ἀρχίσαν κι' ὅλας!, λέει ὁ γίγαντας. Ἀπόψε τὸ Μπενάρες καίγεται.

Καὶ μὲ λίγα λόγια ἐξηγοῦν στὸν Γκάντι τὸ πῶς μιά... γάτα (*) ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθῆ πρόωρα ἡ ἐξέγερσις.

— Δὲν πειράζει, λέει ὁ Γκάντι. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα μέρες τώρα. Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ σπινθήρας γιὰ νὰ φουντώσῃ ἡ πυρκαϊά... Νὰ θυμᾶστε μονάχα αὐτὲς τὶς διευθύνσεις που θὰ σᾶς πῶ. Ἐχεις καλὴ μνήμη, Ταγκόρ;

— Δὲν ξεχνᾶω εὐκόλα, δάσκαλε.

Τοὺς λέει μερικὰ ὀνόματα καὶ μερικὲς διευθύνσεις σὲ διάφορες μεγάλες καὶ μικρὲς πόλεις.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὶς γράψετε. Τὰ γραφτὰ εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Θὰ τὶς κρατήσετε στὸ μυαλό σας. Ὅποια πόρτα ἀπ' αὐτὲς χτυπήσετε θὰ σᾶς ἀνοίξουν καὶ θὰ σᾶς βοηθήσουν. Μὴ διστάσετε λοιπὸν ἂν παραστῆ ἀνάγκη.

— Θέλεις ναρθῆς, μαζί μας δάσκαλε; ρωτᾷ τὸ παιδί.

— Ὁχι. Δὲν πρέπει, λέει

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Παιχνίδι μὲ τὸν Θάνατο».

ὁ Γκάντι. Ἀργότερα θὰ καταλάβετε...

Τοῦ σφίγγουν καὶ τοῦ φιλάνε τὸ χέρι. Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀγκαλιάζει καὶ τοὺς φιλάει.

— Καλὴ τύχη καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας, τοὺς λέει καθὼς φεύγουν. Χαιρετισμοὺς στὸν Νιρούκτα καὶ στὸν Γκάλεμ...

ΕΝΑ ΤΑΝΚ ΚΥΡΙΕΥΕΤΑΙ

Ο ΤΑΓΚΟΡ κι' ὁ Μαλαμπάρ γλυστράνε μὲ προφυλάξεις ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τοὺς σταματήσει. Προχωροῦν σ' ἓνα σκοτεινὸ δρόμο καὶ ἀπότομα σταματοῦν. Ἀκούνε ποδοβολητὰ πολλῶν ἀνθρώπων ποὺ τρέχουν.

— Ἐδῶ εἶναι!, λέει μιὰ φωνή. Θὰ τοὺς πιάσετε στὴν κάμαρη τοῦ Γκάντι!

— Εἶναι ὁ φίλος σου ὁ Ναντῖρ - Χό, λέει τὸ παιδί χαμογελῶντας. Πῆγε κι' ἔφερε τὸν Μάξγουελ νὰ μᾶς πιάση. Ἀλλὰ τὰ πουλιὰ πετάξανε! Ἐμπρός! Δρόμο, Μαλαμπάρ!

Καὶ τὸ παιδί καὶ ὁ γίγαντας βγάζουν τώρα τὰ πλούσια ρούχα ποὺ φορᾶνε καὶ παίρνουν τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι. Τώρα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ κρυφτοῦν. Ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν βιαστικὰ πρὸς τὴν ὄχθη. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Γάγγη ἀκούγονται φωνές καὶ πυροβολισμοί. Ἐδῶ ἔχει ἀνάψει γιὰ καλὰ ἢ μάχη.

— Κάτω οἱ Ἄγγλοι! Ζήτω οἱ ἐλεύθερες Ἰνδίες!, φωνάζουν οἱ ἐπαναστάτες.

— Ἐλευθερία ἢ θάνατος!

Διασχίζουν μερικοὺς ἀκόμα δρόμους καὶ ξαφνικὰ βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ γυναικόπαιδα, ποὺ τρέχουν βγάζοντας γοερές κραυγές. Εἶναι γέροι προσκυνητὲς καὶ γυναῖκες μὲ τὰ παιδιὰ τους, ποὺ βρέθηκαν τυχαίως μέσα σὲ τοῦτον τὸν χαλασμό καὶ σκορπίζονται πανικόβλητοι πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Εἶναι ἄοπλοι κι' ἐνῶ δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν κανένα, ἓνα ἀγγλικὸ τάνκ τοὺς καταδιώκει καὶ ρίχνει κάθε τόσο ριπές ἐναντίον τους. Μιὰ γυναῖκα ποὺ κρατάει στὴν ἀγκαλιά της ἓνα μωρὸ κυλιέται βαρειὰ πληγωμένη στὰ πόδια τοῦ Ταγκόρ.

— Εἶναι ἀτιμία!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια τὸ Ἑλληνόπουλο. Σκοτώνουν ἀθῶα πλάσματα... Πίσω ἀπὸ τὸ τάνκ ἔρχονται οἱ στρατιῶτες ποὺ πυροβολοῦν κι' αὐτοὶ κάθε τόσο. Οἱ πυροβολισμοί, οἱ ριπές τῶν πολυβόλων, ὁ ἐκκωφαντικὸς κρότος ποὺ κάνουν οἱ ἀλυσσίδες τῶν τροχῶν τοῦ τάνκ, τὰ κλάματα τῶν παιδιῶν καὶ τῶν γυναικῶν δημιουργοῦν μιὰ ἀπαίσια συμφωνία.

— Κύτταξε ἐκεῖ!, λέει ὁ Μαλαμπάρ στὸν Ταγκόρ. Ὁ δρόμος εἶναι ἀδιέξοδος. Σὲ λίγο ὅλοι τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι θὰ στριμωχτοῦν στοὺς τοίχους καὶ δὲ θὰ μπορέσουν οὔτε νὰ προχωρήσουν οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσουν πιά. Τὸ τάνκ θὰ πέση ἀπάνω τους καὶ θὰ τοὺς λυώσει.

— Ἐλα μαζί μου, Μαλαμπάρ!, μουγγρίζει τὸ παιδί.

Μέσα στο σκοτάδι τὸ Ἑλληνόπουλο γλυστράει πρὸς τὸ μέρος τοῦ θωρακισμένου. Πίσω του ἔρχεται ὁ γίγαντας μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι. Αὐτὸ ποὺ κάνουν ἰσοδυναμεῖ μὲ αὐτοκτονία. Ἄν τοὺς δοῦν ἀπὸ τὸ τάνκ, εἶναι καταδικασμένοι. Μιὰ ριπή θὰ τοὺς ξαπλώσει νεκροὺς κι' ὕστερα σὰν ὁδοστρωτήρας θὰ περάσουν οἱ τροχοὶ πάνω ἀπὸ τὰ κορμιά τους. Ὅμως δὲν μποροῦν νὰ κάνουν διαφορετικά. Θὰ παίξουν πάλι κορῶνα - γράμματα τῆ ζωῆ τους γιὰ νὰ σώσουν ἀπὸ ἓνα φριχτὸ θάνατο αὐτὰ τὰ ἀθῶα γυναικόπαιδα. Ἀπὸ τὸ τάνκ εὐτυχῶς δὲν τοὺς ἔχουν δῆ. Κυττάζουν μονάχα μπροστὰ καὶ γελοῦν, καθὼς βλέπουν τὸν πανικὸ τῶν ἀνθρώπων. Τώρα τὸ τολμηρὸ παιδὶ βρίσκεται πλάϊ στὸ τάνκ. Μετράει μὲ τὸ βλέμμα τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸ χωρίζει ἀπ' αὐτὸ καί, σφίγγοντας τὸ πιστόλι στὸ χέρι του, σαλτάρει. Τὸ λαστιχένιο κορμὶ του γίνεται μιὰ σαῖτα ποὺ ταξιδεύει γιὰ λίγο στὸν ἀέρα κι' ὕστερα πέφτει βαρεῖα ἀπάνω στὸν στρατιώτη ποὺ χειρίζεται τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πολυβόλα τοῦ τάνκ. Ἡ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Ταγκόρ βροντᾶει στὸ κρανίον του κι' ὁ πυροβολητὴς γέρνει δεξιά καὶ μένει ἀκίνητος. Μέσα στὸ ἴδιο δευτερόλεπτο σκαρφαλώνει στὸ τάνκ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ, γιὰ τὸν τεράστιο ὄγκο του, εὐκινησία καὶ ὁ Μαλαιμπάρ. Μὲ τὸ αὐτόματό του τσακίζει δυὸ κρανία καὶ πιάνει τὸ δεύτερο πολυ-

βόλο. Τὸ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ γλώσσες φωτιᾶς γεμίζουν τὸν ἀέρα. Ταυτόχρονα τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει τρυπώσει στὴ θέσι τοῦ σωφέρ. Μὲ γοργὰς γινήσεις τὸν ἀφοπλίζει. Ἡ κάννη τοῦ πιστολιοῦ του ἀκουμπᾶει στὸν κρόταφο τοῦ Ἄγγλου.

— Γύρισε τὸ τιμόνι σου!, τὸν διατάζει πρὶν προφτάσει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι του. Γύρισε τὸ τιμόνι σου καὶ πάρε στροφὴ πρὸς τὰ πίσω. Ἄν παρακούσης, θὰ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίον σου!

Ὁ σωφέρ δοκιμάζει ν' ἀντισταθῆ, μὰ καθὼς γυρίζει καὶ βλέπει ποιὸς τοῦ μιλάει ἀφήνει μιὰ κραυγὴ τρόμου.

— Ὁ Ταγκόρ!, τραυλίζει. Ὁ Ταγκόρ! Καλά! Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς!

Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, τὸ χαλύβδινο μεγαθήριο βογγάει ὑπόκωφα καὶ παίρνει ἀπάνω στὶς μεγάλες ρόδες του μιὰ στροφὴ. Τὸ παιδὶ ἀφήνει τὸν σωφέρ, πηδάει στὸν πυργίσκο καὶ ἀρχίζει νὰ χειρίζεται τὸ δεύτερο πολυβόλο. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν γίνῃ μὲ μιὰ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Τώρα οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες, ποὺ ἔρχονται πίσω ἀπὸ τὸ τάνκ, βλέποντας τὸν χαλύβδινο κολοσσὸ νὰ κατευθύνεται πρὸς τ' ἀπάνω τους, σαστίζουν. Τὰ χάνουν, γιὰτὶ δὲν ἔχουν καταλάβει ἀκόμα τὶ ἀκριβῶς συμβαίνει. Καθὼς ὅμως βλέπουν δυὸ ἀγνώστους νὰ στρέφουν πρὸς τὸ μέρος τους τὰ πολυβόλα καὶ νὰ ρίχνουν ἐναντίον τους,

Οι Άγγλοι βλέποντας τον χαλύβδινο κολοσσό με το θεοφό παιδί γίγαντα να ξεχεται κατ'έπάνω τους αρχίζουν να...

συνέρχονται και πανικόβλητοι αρχίζουν να τρέχουν...

— Πίσω και σὰς ἔφαγα ὄλους! γρυλλίζει ὁ γίγαντας.

Πέρα τὰ γυναικόπαιδα, πού ἔχουν σταθῆ καὶ παρακωλουθοῦν μ' ἔκπληξι τῆ δραματικῆ σκηνῆ πού ὑπῆρξε καὶ ἡ σωτηρία τους, καθὼς ἀναγνωρίζουν τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπάνω στὸ τάνκ, καταλαβαίνουν. Δάκρυα εὐγνωμοσύνης γεμίζουν τὰ μάτια τους.

— Εἶναι ὁ Ταγκόρ!, λέει κάποιος. Εἶναι ὁ Ταγκόρ, ὁ Ἕλληνας, πού μὰς ἔσωσε!

— Ὁ Θεὸς νὰ προστατεύῃ τὸ ὄμορφο Ἑλληνόπουλο!, προσθέτει μιὰ γυναίκα. Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι πάντα κοντὰ στὸν Ταγκόρ.

Καὶ καθὼς τὸ τάνκ, κυνηγώντας ἄγρια τοὺς Ἄγγλους πού ὀπισθοχωροῦν, χάνεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου, τὸ ὄνομα τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ γεμίζει τὸν ἄέρα...

— Ζήτω ὁ Ταγκόρ! Κάτω οἱ τύραννοι!

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΝ ὁμως νὰ χάσουν τὸ παιχνίδι οἱ Ἄγγλοι. Ἀπὸ νωρὶς ἔχουν σταλῆ στὸ Δελχὶ μὲ τὸν ἀσύρματο ἐπείγοντα μηνύματα πού ζητοῦν βοήθεια. Καὶ τώρα, καθὼς οἱ μάχες συνεχίζονται στοὺς δρόμους, ἀκούγονται στὸν οὐρανὸ τὰ βογγητὰ τῶν μεγάλων μεταγωγικῶν ἀεροπλάνων, πού μεταφέρουν στὸ Μπενάρες ἐνισχύσεις. Στὸ ἀεροδρόμιο, πού βρίσκε-

ται λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν ἱερὴ πολιτεία, προσγειώνονται τὰ τεράστια ἀεροσκάφη καὶ ἀποβιβάζουν ὀπλισμένους μὲ βαρεῖα ὄπλα στρατιῶτες. Τὰ ἀεροπλάνα ξεφορτώνουν καὶ ὀπογειώνονται ἀμέσως, ἐπιστρέφοντας στὸ Δελχὶ γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες μὲ καινούργιες ἐνισχύσεις...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Ταγκόρ κι' ὁ Μαλαμπάρ μαζί μὲ ἄλλους Ἰνδοὺς πατριῶτες ἔχουν στὰ χέρια τους τέσσερα τάνκς καὶ δίνουν γερὰ μαθήματα στοὺς Ἄγγλους! Ὁ γίγαντας ἰδιαίτερα εἶναι σὰν μεθυσμένος ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς μάχης καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Μάξγουελ ἔχουν διασκῶρπιστῆ ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μόλις πού μποροῦν νὰ κρατήσουν μιὰ ἀσθενὴ ἄμυνα. Οἱ Τέγκ ἔχουν γίνει... λαγοί!

— Ἄντε λίγο ἀκόμα, καὶ τοὺς φάγαμε!, φωνάζει ὁ Μαλαμπάρ κάθε τόσο ἐνῶ τὸ πολυβόλο στὰ χέρια του κάνει θαύματα. Κουράγιο, λεβέντες! Ἀπάνω τους! Πίσω ἀπὸ τὰ τέσσερα τάνκς πού ἀποτελοῦν τὴν πρωτοπορία ἔρχονται οἱ πεζοί. Κρατοῦν λογιῆς - λογιῆς ὄπλα καὶ γεμίζουν τὸν ἄέρα μὲ κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ...

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁμως, τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ παίρνουν ἄλλη τροπῆ. Οἱ καινούργιες δυνάμεις πού πέφτουν στὴ μάχη ἀλλάζουν τὴν

κατάστασι. Τὸ Ἑλληνόπουλο γίνεται ἀνήσυχο. Αὐτὰ τὰ σύρτα - φέρτα τῶν ἀεροπλάνων δὲν τοῦ ἀρέσουν καθόλου. Κάτι πρέπει νὰ γίνη νὰ σταμοτήσουν νᾶρχωνται αὐτὲς οἱ ἐνισχύσεις ποὺ θὰ πνίξουν σίγουρα στὸ αἷμα τὴν ἡρωϊκὴ ἐξέγερσι. Καταστρώνει ἓνα τολμηρὸ σχέδιο τὸ μυαλό του.

— Θέλω ἓναν νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὸν τοπικὸ ἀρχηγὸ τῶν ἐπαναστατῶν, λέει ὁ Ταγκόρ. Πρέπει νὰ μιλήσω μαζί του.

Ἕνας ἄντρας ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὸ τᾶνκ προθυμοποιεῖται νὰ τοῦ γίνη ὀδηγός.

— Ἐγὼ θὰ σὲ πάω, Ἐλληνα, τοῦ λέει.

— Ἐλα καὶ σὺ μαζί, Μαλαμπάρ, διατάζει τὸ παιδί.

— Καὶ τὸ θωρακισμένον; κάνει παραξενεμένος ὁ γίγαντας.

— Θὰ τὸ κρατήσουν οἱ δικοὶ μας ὅσο νὰ γυρίσουμε.

Κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ τᾶνκ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο βρίσκονται στὸ τοπικὸ ἀρχηγεῖο τῶν «Ἐλεύθερων Ἰνδῶν». Ὁ ἀρχηγός, ἓνας μεσόκοπος ἄντρας, σφίγγει μὲ θαυμασμὸ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

— Σοῦ χρωστᾶμε πολλά, Ταγκόρ!, τοῦ λέει. Ὅλοι ἐδῶ κουβεντιάζουν γιὰ τὴν παλληκαριά σου καὶ σὲ θαυμάζουνε.

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει, μὰ ξαναγίνεται ἀμέσως σοβαρό.

— Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο εὔκολα, τοῦ λέει. Οἱ ἐνισχύσεις ποὺ ἔρχονται θὰ

μᾶς τσακίσουν. Ἐχω ἓνα σχέδιο.

Μιλᾷει κάμποσιν ὥρα χαμηλόφωνα μαζί του. Ὁ Ἰνδὸς τὸν κυττάζει καθὼς μιλάει μὲ στρογγυλεμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

— Μὰ αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάνης εἶναι μιὰ τρέλλα!, τοῦ λέει.

— Ἄν πετύχω ὅμως; ρωτᾷει τὸ παιδί. Ἄν πετύχω τότε βέβαια αὐτὴ ἢ τρέλλα μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι!

Ὁ ἀρχηγὸς ἀναγκάζεται νὰ συμφωνήσῃ καὶ μέσα σὲ δέκα λεπτὰ ἔχουν τελειώσει ὅλες οἱ προετοιμασίες. Τὸ παιδί, ὁ γίγαντας καὶ τρεῖς ἄλλοι Ἰνδοὶ πατριῶτες φορτῶνουν μερικὰ πράγματα μέσα σ' ἓνα τζίπ, ποὺ ἔχουν κυριέψει πρὶν λίγες ὥρες ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους, καὶ ξεκινοῦν μέσα στὴ νύχτα.

— Ποῦ πάμε; ρωτᾷει ὁ Μαλαμπάρ.

— Πάμε γιὰ ἓνα καινούργιο γλέντι!, ἀποκρίνεται τὸ τολμηρὸ Ἑλληνόπουλο καὶ χαμογελάει... Ἀπόψε τὸ Μπενάρες θὰ δῆ πολὺ περίεργα πράγματα...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΕΝΑ τέταρτο ἀργότερα, τὸ τζίπ σταματᾷ σὲ μιὰ συστάδα δέντρων, πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Μπενάρες. Κρύβουν τὸ αὐτοκίνητο καὶ πέντε σκιές γλυστροῦν στὸ σκοτάδι. Τὸ ἀεροδρόμιο ἔχει μιὰ μικρὴ κί-

νησί απόψε. Τὰ ἀεροπλάνα πηγαινοέρχονται καὶ μεγάλα στρατιωτικὰ καμιόνια εἶναι σταματημένα ἔξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδό του. Κάθε ἓνα ἀπ' αὐτὰ πρὸς γεμίζει ξεκι-νάει ἀμέσως γιὰ τὴν ἐπαναστατημένη πόλι.

— Τὸ σχέδιον, ἐξηγεῖ χαμηλόφωνα τὸ παιδί, εἶναι νὰ ἀχρηστέψουμε τὸ ἀεροδρόμιον προσωρινῶς τουλάχιστον. Ἔτσι θὰ σταματήσουν νὰ στέλνουν ἐνισχύσεις καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ θὰ δοθῆ ἡ εὐκαιρία τοὺς Ἰνδοὺς πατριῶτες νὰ σταθεροποιήσουν τὶς θέσεις τους. Ἐσεῖς οἱ τρεῖς θὰ πλησιάσετε στὸ ἀεροδρόμιον ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πλευρά. Θὰ ρίξετε μερικές χειροβομβίδες ἔτσι πρὸς νὰ τραβήξετε τὴν προσοχὴ τῶν Ἀγγλων πρὸς τὰ ἐκεῖ. Χρησιμοποιήστε καὶ τὰ αὐτόματά σας στὸ τέλος. Ὑστερα εἶστε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε. Ἐγὼ μὲ τὸν Μαλαμπάρ, ὅταν οἱ Ἀγγλοι θὰ εἶναι ἀπασχολημένοι μαζί σας, θὰ βρούμε τὴν εὐκαιρία νὰ ζυγώσουμε τὴ δυτικὴ πλευρά. Καὶ τότε θὰ δράσουμε.

Οἱ τρεῖς Ἰνδοὶ ἀπόχαιρτοῦν τὸ παιδί καὶ τὸν γίγαντα.

— Καλὴ τύχη κι' ὁ Θεὸς μαζί σας, τοὺς λέει ὁ Ταγκόρ καθὼς φεύγουν.

— Ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε; ρωτᾷ ὁ Μαλαμπάρ.

— Ἐμεῖς θὰ μποῦμε στὸ ἀεροδρόμιον, ἀποκρίνεται ψύχραιμα τὸ παιδί. Θὰ βάλουμε φωτιὰ στὶς ἀποθήκες βενζίνης

καὶ στὰ ὑπόστεγα καὶ θὰ φύγουμε...

— Ἄν προφτάσουμε!, ἀναστενάζει ὁ Μαλαμπάρ.

— Τί; Φοβάσαι; παραξενεύεται τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ὁχι... πεινάω! λέει ὁ γίγαντας. Ἐχω νὰ φάω ἔξη ὥρες καὶ ἀρχίζω νὰ ζαλίζουμε. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω νηστικός...

Ἀφήνουν νὰ περάσουν μερικὰ λεπτὰ καί, ὅταν οἱ σκιῆς τῶν τριῶν Ἰνδῶν χάνονται στὸ σκοτάδι, ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν κι' αὐτοὶ μὲ προφυλάξεις ἀκολουθῶντας τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Τὸ παιδί κρατᾷ μαζί του ἓνα μικρὸ βαλιτσάκι.

— Τί εἶναι αὐτὸ πρὸς κουβαλάς μαζί σου; ρωτᾷ ὁ Μαλαμπάρ.

— Δυναμίτης, ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Εἶναι ἓνα ἠλεκτρικὸ μηχανήμα κι' ἓνα δέμα μὲ δυναμίτη. Μ' αὐτὰ θ' ἀρχίσῃ τὸ γλέντι.

Ὁ γίγαντας χαμογελάει. Δὲ χορταίνει νὰ καμαρώνῃ τοῦτο τὸ ἄφοβο Ἑλληνόπουλο πρὸς νὰ βαδίζει τόσο ξέγνοιαστα πρὸς τὸ θάνατον.

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτ Ταγκόρ, λέει. Εἶσαι μικρὸ παιδί καὶ δὲν κάνει νὰ κρατᾷς στὰ χέρια σου τέτοια... πυροτεχνήματα!

— Εἶσαι ἐντάξει, Μαλαμπάρ! Γιὰ νὰ λὲς ἀστεῖα θὰ πῆ πὼς δὲν πεινάς πιά!

Ὁ Μαλαμπάρ ἀναστενάζει, καθὼς θυμᾶται πάλι τὸ στομάχι του, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ. Βαδίζουν τώρα σιωπη-

λοι και κάθε τόσο, σε κάθε ύποπτο θόρυβο που ακούνε, σταματούν με χτυποκάρδι. Κρύβονται πίσω από τους θάμνους και περιμένουν. "Υστερα αρχίζουν πάλι να προχωρούν άθόρυβα. Σε λίγο έχουν φτάσει κοντά σε μια από τις μικρές εισόδους του αεροδρομίου. Διακρίνουν τώρα τον "Αγγλο σκοπέ που πηγαινοέρχεται με το όπλο στον ώμο, έξω από τη σκοπιά του. Γονατίζουν και περιμένουν και, σε μια στιγμή που εκείνος τους έχει γυρίσει τη ράχη, φτάνουν στον μαντρότοιχο που τριγυρνάει το γήπεδο προυγειώσεως, τα υπόστεγα και τις αποθήκες. Μένουν για μια στιγμή ακίνητοι. "Η σκιά τους προστατεύει. "Έχουν κολλήσει στον τοίχο κι' έχουν γίνει ένα με το σκοτάδι.

— Αυτός φυσικά δεν θα μάς επιτρέψει την είσοδο! γρυλλίζει ο Μαλαμπάρ. "Αφησέ τον σε μένα να τον περιποιηθώ.

Περιμένουν λίγο ακόμα. "Υστερα αρχίζουν να ζυγώνουν άθόρυβα σαν φαντάσματα προς το μέρος του. Στέκουν πάλι. Για μια στιγμή, ο στρατιώτης φαίνεται σαν να τους κυττάζει. Κρατούν την αναπνοή τους. "Η καρδιά του Ταγκόρ βροντάει δυνατά. "Αν τους είδε, είναι χαμένοι. Πρώτο προφτάσουν να κινηθούν, θα τους γαζώσει με το αυτόματό του... "Όμως δεν τους είδε... Τους γυρίζει τη ράχη και αρχίζει να βαδίζει πάλι. Αυτή ακριβώς τη στιγμή, ο Μαλα-

μπάρ κάνει ένα τεράστιο πήδημα. Με το ένα χέρι, του κλείνει το στόμα για να μη φωνάξει. Με το άλλο του χέρι, ταφέρνει ένα δυνατό χτύπημα στο πίσω μέρος του κρανίου. "Ο στρατιώτης βγάζει ένα βογγητό και πέφτει στην άγκαλιά του γίγαντα.

— Θα κάνη τουλάχιστον δυο ώρες να ξαναζωντανέψη! γρυλλίζει ο Μαλαμπάρ.

— Γδύσετον!, διατάζει το παιδί...

Με γοργές κινήσεις τον γδύνουν και ο Ταγκόρ φοράει τα ρούχα του. "Υστερα από πέντε λεπτά, κάτω από τη στρατιωτική στολή και την κάσκα, είναι άδηνατο ν' αναγνωρίσει κανείς το ήρωϊκό "Ελληνόπουλο. Δένουν τον "Αγγλο και ο Μαλαμπάρ τον κρύβει πίσω από ένα μεγάλο θάμνο. Σ' αυτό το μεταξύ, το παιδί ανοίγει το βαλιτσάκι. Βγάζει την ηλεκτρική συσκευή της ανάτινάξεως που είναι ένα τετράγωνο σιδερένιο κουτί με ένα έμβολο. Τουτό το έμβολο που έχει σχήμα κεφαλαίου Τ συνδέεται έσωτερικά μ' ένα μακρύ ηλεκτρικό καλώδιο. Στο τέρμα του καλωδίου αυτού είναι το δέμα του δυναμίτη. Με την πίεσι του έμβολου αυτού σχηματίζεται ένας ηλεκτρικός σπινθήρας που ανάβει το δυναμίτη και προκαλεί την έκρηξι.

"Όλα αυτά τα έλεγε στον Μαλαμπάρ ο Ταγκόρ βιαστικά, αλλά και με λεπτομέρειες.

— Έσου θα μείνης εδώ του

λέει. Θὰ ἔχης κοντά σου αὐτὸ τὸ μηχανήμα. Ἐγὼ θὰ προχωρήσω μὲ τὸ καλώδιο καὶ τὸ δυναμίτη μέσα στὸ ἀεροδρόδιο. Κύτταξε τὸ ρολοῖ σου. Θὰ περιμένῃς δέκα λεπτὰ κι' ὕστερα θὰ πατήσης τὸ ἔμβολο. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἐγὼ θὰ ἔχω τοποθετήσῃ τὴν ἐκρηκτικὴ ὕλη ἐκεῖ πού χρειάζεται...καὶ θ' ἀρχίσῃ τὸ γλέντι. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, λέει ὁ γίγαντας...

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΑΦΝΙΚΑ ἀκούγονται μερικὲς βροντὲς ἀπὸ τὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ἀεροδρομίου. Εἶναι ἐκρήξεις ἀπὸ χειροβομβίδες.

— Οἱ φίλοι μας δίνουν τὸ σύνθημα!, λέει τὸ παιδί. Φεύγω, Μαλαμπάρ. Κύτταξε τὸ ρολοῖ σου. Ὅπως εἶπαμε. Σὲ δέκα λεπτὰ ἀκριβῶς.

Ὁ γίγαντας ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ του κι' ὁ Ταγκὸρ κυττάζει τὸ δικό του.

— Μὴν ἀργήσης νὰ γυρίσης, λέει ὁ Μαλαμπάρ στὸ παιδί καὶ ἡ φωνή του τρέμει ἑλαφρά.

— Δὲ θ' ἀργήσω, Μαλαμπάρ! Μὴ φοβάσαι.

Καὶ ὁ Ταγκὸρ, πού φοράει τώρα τὴ στολή τοῦ στρατιώτη, κρατῶντας στὰ χέρια τὶς δεσμίδες τοῦ δυναμίτη καὶ ἀφήνοντας πίσω του τὸ ἠλεκτρικὸ καλώδιο πού συνδέεται μὲ τὸ καλώδιο ἀνατινάξεως, προχωρεῖ μὲ βιαστικὸ βῆμα. Μέσα στὸ ἀεροδρόμιο ἐπικρα-

τεῖ μιὰ μεγάλη ἀναταραχὴ. Οἱ ἐκρήξεις τῶν χειροβομβίδων συνεχίζονται καὶ οἱ ἄγλοι τρέχουν πρὸς τὸ μέρος πού διακρίνονται οἱ μεγάλες λάμπες. Δὲν ξέρουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ ἡ σύγχυσις κάθε λεπτὸ πού περνάει γίνεται καὶ μεγαλύτερη.

Αὐτὴ εἶναι μιὰ εὐκαιρία γιὰ τὸ Ἑλληνόπουλο. Μπορεῖ νὰ κινηθῇ πρὸς ἄνετα. Μέσα σὲ τούτη τὴν ἀναστάτῳσι κανεὶς δὲν τὸν προσέχη. Ἀλλωστὲ τὰ στρατιωτικὰ ρούχα πού φοράει τὸν προστατεύουν ἀπὸ κάθε ὑπόνοια. Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ κατατοπίζεται. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν «Ἐλευθερῶν Ἰνδῶν» τοῦ Μπενάρης τοῦ εἶπε πῶς οἱ ἀποθηκὲς βενζίνης εἶναι πρὸς τὴ δεξιὰ πλευρὰ. Προχωρεῖ γοργὰ πρὸς τὸ ὑπόστεγο. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ. Οἱ φρουροὶ ἔχουν τρέξει πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀκούγονται οἱ ἐκρήξεις τῶν χειροβομβίδων. Ριπὲς αὐτομάτων σκίζουν τὸν ἀέρα.

Ἐδῶ εἶναι ἀποθηκευμένες οἱ βενζίνες. Πεντακόσια μέτρα πρὸ ἐκεῖ εἶναι τὸ γήπεδο προσγειώσεως. Αὐτὴ τὴ στιγμή προσγειώνεται ἓνα μεγάλο μεταγωγικὸ ἀεροπλάνο μὲ ἐνισχύσεις. Οἱ στρατιῶτες ἀρχίζουν νὰ ἀποβιβάζονται. Τὸ παιδί ἀκούει τὰ παραγγέλματα τῶν ἀξιωματικῶν πού δίνονται μεγαλόφωνα.

Γλυστράει στὴ σκιά καὶ μπαίνει στὸ ὑπόστεγο. Ἐκατοντάδες βαρέλια γεμάτα βενζίνη εἶναι ἀποθηκευμένα ἐδῶ. Ὁ Ταγκὸρ σὰν ἴσκιος κρύ-

βεται πίσω από μιὰ σειρά βαρελιῶν. Ψύχραιμα μὲ γοργές ἀλλὰ προσεχτικές κινήσεις τοποθετεῖ τὶς δέσμες τοῦ δυναμίτη ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀπ' αὐτὰ συνδέει τὸ καλώδιο καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ του. Χαμογελάει. "Ὑστερα ἀπὸ τρία λεπτά ὁ Μαλαμπάρ θὰ πιέση τὸ ἔμβολο καὶ ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπει γύρω του θὰ μεταβληθοῦν σὲ μιὰ τεράστια φλόγα...

'Αλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ φύγη πιά. Ἀπομακρύνεται ἀπ' τὰ βαρέλια καὶ γλυστράει στὴν ἔξοδο τοῦ ὑποστέγου. Ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ κάνει ἄλλο βῆμα. Μιὰ βαρειά φωνὴ τὸν καρφώνει ἀκίνητο στὴ θέσι του...

— "Ε! Ἐσὺ στρατιώτη! τοῦ φωνάζει κάποιος. Τί δουλειὰ ἔχεις μὲ τὶς βενζίνες;

"Ενας ἀξιωματικὸς βρίσκειται δίπλα του καὶ τὸν κυττάζει μὲ ὑποψία. Ὁ Ταγκὸρ χαίρετάει στρατιωτικά.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; ρώτησε ἄγρια ὁ ἀξιωματικὸς. Θαρρῶ πὼς πρώτη φορὰ βλέπω τὴ φάτσα σου.

— Μὲ λένε, "Εντουαρτ Σέφερσον, ἀποκρίνεται μὲ ψυχραιμία τὸ παιδί.

— Δὲν ἔξω ξανακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα! γρυλλίζει ὁ ἀξιωματικὸς. Δόσε μου τὰ χαρτιά σου καὶ πές μου τί γύρευες στὴν ἀποθήκη μὲ τὶς βενζίνες.

Μιὰ φοβερὴ ἀγωνία κυριεύει ξαφνικὰ τὸ Ἑλληνόπουλο, καθὼς ρίχνει μιὰ ματιὰ ἱστούς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ

του. Σὲ ἐνάμισυ λεπτὸ ἀκριβῶς, ὁ Μαλαμπάρ θὰ πιέση τὸ ἔμβολο τοῦ μηχανήματος ἀνατινάξεως καὶ αὐτὸς δὲν ἀπέχει παρὰ μονάχα τρία μέτρα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη! "Ἐφτασέ ἡ τελευταία στιγμὴ του.

— Λοιπὸν θὰ μοῦ δώσης τὰ χαρτιά σου; ξαραρωτάει ἄγρια ὁ ἀξιωματικὸς.

Τὸ παιδί τούτη τὴν κρίσιμη στιγμὴ ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα. "Ἐτσι κι' ἄλλοιῶς ἡ ζωὴ του κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή. Καθὼς κινεῖ λοιπὸν τὸ χέρι πρὸς τὴν ἔσωτερικὴ τσέπη τοῦ χιτωνίου του, γιὰ νὰ βγάλῃ τάχα τὰ χαρτιά ποὺ τοῦ ζήτησε ὁ ἀξιωματικὸς, κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ τινάζει τὸ πόδι του πρὸς τὰ ἔμπρός. Τὸ χοντροπάπουτσο ποὺ φοράει χτυπάει μὲ δύναμι τὸ καλάμι τοῦ "Αγγλοῦ καί, καθὼς ἐκεῖνος βογγάει καὶ σκύβει, οἱ γροθιές του πέφτουν σὰν σφυρὰ στὸ κεφάλι του.

— Φρουρὰ στὰ ὄπλα! οὐρλιάζει ἄγρια ὁ ἀξιωματικὸς καὶ δοκιμάζει νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του. Στὰ ὄπλα ὅλη ἡ φρουρά!

'Αλλὰ τὸ παιδί δὲν ἔχει τώρα καιρὸ νὰ περιμένῃ. Μιὰ καινούργια γροθιά στὸ στομάχι ρίχνει πίσω τὸν ἀξιωματικὸ. Ἐκεῖνος πέφτει, μὰ τὰ δάχτυλά του τυλίγονται σὰν σιδερένια ἀρπάγη στὶς γάμπες τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Ταγκὸρ αἰσθάνεται νὰ κλονίζεται κι' ἓνας παγωμένος ἰδρώτας ἀγωνίας μουσκεύει τὸ πρόσωπό του

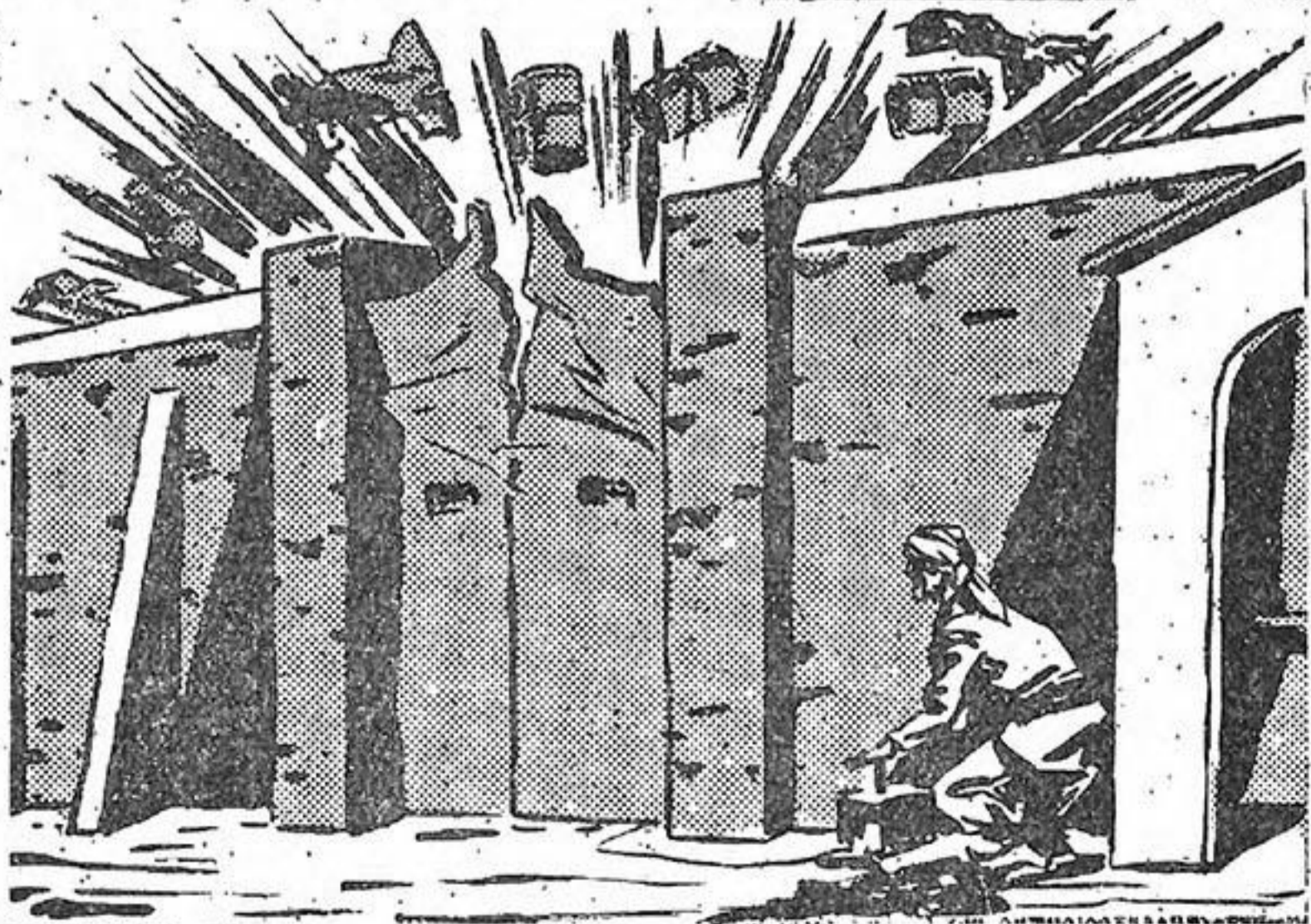
Δέν μένει παρὰ ἓνα μονάχα λεπτό καὶ κάτι λιγώτερο ἴσως. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτό ἢ ἀποθήκη θὰ τιναχθῆ στὸν ἀέρα. Καὶ δέν εἶναι τώρα μονάχα ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν κρατάει καὶ οὐρλιάζει. Πολλοὶ στρατιῶτες ποὺ ἔχουν ἀκούσει τὶς φωνές ποὺ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι...

Εἶναι μιὰ στιγμή πραγματικά φοβερή! Κανείς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν δέν ξέρει τὸν ἀπαίσιον θάνατον ποὺ παραμονέει μερικὰ μέτρα δίπλα τους. Δέν ὑπάρχει πιὸ φόβερὸς θάνατος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ δίνουν οἱ φλόγες. Κάνει μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Ὅλες οἱ ἴνες τοῦ λα-

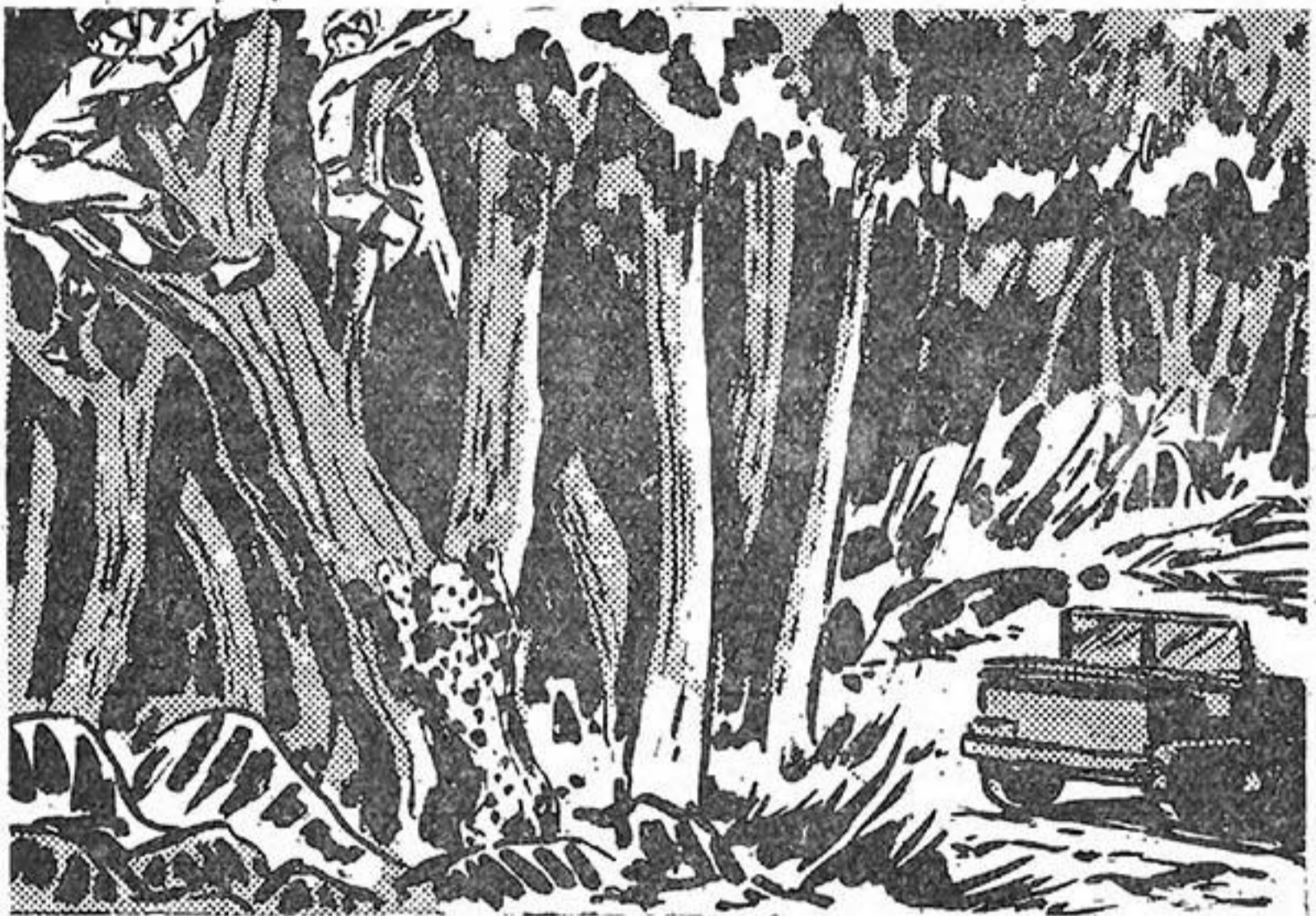
στιχένιου κορμιοῦ του μπαίνουν σὲ κίνησι καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω. Τὰ πόδια του γλιστρούν ἀπὸ τὴν τανάλια τῶν δακτύλων τοῦ ἀξιωματικοῦ... Τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχη. Τώρα ἀκούει τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἔρχονται τὸ κατόπι του. Τοὺς χωρίζει μιὰ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Ἀλλὰ οἱ σφαῖρες εἶναι πολὺ πιὸ γρήγορες ἀπ' τὸν ἄνθρωπο....

— "Αλτ! "Αλτ! "Αλτ ἢ πύροβολῶ!, ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἀπειλή...

Μὰ τούτη ἡ κραυγὴ εἶναι ἡ τελευταία ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ στρατιώτη. Ξαφνικά γίνεται κάτι σὰν σεισμὸς καὶ τὸ ἔδαφος χοροπηδαεῖ.

Μὲ μιὰ ἑλαφρὰ κίνησι ὁ γίγαντας κάνει νὰ τιναχτοῦν στὸν ἀέρα τεράστιες φλόγες καὶ σύννεφα καπνοῦ...

Ἡ πεινασμένη λεοπάρδαλι γδέρνει με τὰ νύχια της τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ζητώντας νὰ φτάσῃ τὸν Ταγκὸρ καὶ τὸν Μαλαμπάρ ποὺ τῆς ἔφευγαν...

σὰ νὰ πέφτουν μαζί χίλιες δόμβες. Μιὰ τεραστία φλόγα ὑψώνεται στὸν οὐρανὸ κι' ἓνα ποτάμι φωτιάς μπαίνει ἀνάμεσα στὸ παιδὶ καὶ σὲ κείνους ποὺ τὸν καταδιώκουν. Ἡ νύχτα γίνεται μέρα καὶ ἡ γῆ ξερνάει φωτιὰ καὶ σίδηρο. Τὰ βαρέλια τινάζονται στὸν ἀέρα κι' ὕστερα πέφτουν σχηματίζοντας μιὰ πύρινη βροχή... Ἡ βενζίνη ποὺ καίγεται σέρνεται σὰν πυρωμένη λάβα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ ἀγκαλιάζει προσγειωμένα ἀεροπλάνα καὶ κτίρια. Εἶναι μιὰ καταστροφή χωρὶς προηγούμενο...

Ὁ Ταγκὸρ φτάνει χλωμὸς στὴν ἔξοδο. Ὁ Μαλαμπάρ

ποὺ τὸν βλέπει ἀφήνει ἓνα οὐρλιαχτὸ χαράς καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

— Δοξασμένος νὰ εἶναι ὁ φωτοδότης Βούδδας!, λέει. Εἶχα φοβηθῆ πὼς χάθηκες μέσα στὶς φλόγες... Μὰ τί ἔχεις;

Τὸ παιδὶ εἶναι χλωμὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Μόλις ποὺ στέκεται στὰ πόδια του.

— Νὰ φύγουμε Μαλαμπάρ! ψιθυρίζει. Νὰ φύγουμε...

Ἐχει τρομάξει κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ προκάλεσε. Εἶναι ἓνα φοβερὸ πρᾶγμα ὁ πόλεμος κι' ὁ Ταγκὸρ ἔχει παρασυρθῆ σ' αὐτὸν τὸν ἀπερίγραπτο σίφουνα, ἐνῶ ἀκόμα εἶναι ἓνα

παιδί, ένα άγόρι δεκάξη μονάχα χρονών...

Η ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙ ΚΑΙ Ο ΑΓΓΛΟΣ

Σ Ε ΛΙΓΟ όμως τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει συνέλθει καὶ ξαναβρίσκει τὴν αὐτοκυριαρχία του. Ἐνῶ οἱ ἐκρήξεις συνεχίζονται κι' οἱ φλόγες παίρνουν μεγαλύτερη ἔκτασι, τρέχουν πρὸς τὴν συστάδα τῶν δέντρων. Τὸ τζίπ εἶναι ἐκεῖ. Οἱ τρεῖς Ἴνδοὶ σύντροφοί τους δὲν τὸ χρησιμοποίησαν, γνωρίζουν αὐτοὶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τοὺς δρόμους γύρω ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο καί, ὕστερα ἀπὸ τὶς χειροβομβίδες ποὺ ρίξαν, ἔχουν σκορπιστεῖ γυρίζοντας πεζοὶ στὴν πόλι.

Ὁ Ταγκὸρ παίρνει στὰ χέρια του τὸ βολάν καὶ βάζει μπροστὰ τ' αὐτοκίνητο. Τὸ τζίπ ἀρχίζει νὰ κατηφορίζῃ πρὸς τὸ Μπενάρες.

— Τώρα θὰ σταματήσουν ν'ἀρχωνται ἐνισχύσεις ἀπ' τὸν ἀέρα!, λέει ὁ Μαλαμπάρ. Κανένα ἀεροπλάνο δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ προσγειωθῇ στὸ ἀεροδρόμιο. Ἦταν ἓνα ἔξυπνο κόλπο. Σὲ θαυμάζω, Ταγκὸρ!

Ταξιδεύουν μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα. Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχουν πιά ἀεροπλάνα. Οἱ φλόγες καὶ οἱ ἐκρήξεις τὰ προειδοποίησαν. Ἐνα - δυό, ποὺ εἶχαν φτάσει πρὶν λίγη ὥρα πάνω ἀπ' τὸ Μπενάρες φορτωμένα στρατιῶτες, ἀναγκάστηκαν νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτα στὸ Δελχί...

Ξαφνικά, ὁ Μαλαμπάρ σκουντάει τὸ παιδί.

— Ἀκούς; τὸ ρωτάει.

— Ναί. Ἀκούω, ἀποκρίνεται ὁ Ταγκὸρ. Θαρρῶ πὼς κάποιον βαρὺ αὐτοκίνητο ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόλι. Θάναί σίγουρα ἐγγλέζικο καὶ πηγαίνει γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο. Καλύτερα ν'ἀποφύγουμε τὴ συνάντησι.

Καί, καθὼς μιλάει, στρέφει ἀπότομα τὸ τιμόνι καὶ τὸ τζίπ τρυπώνει ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ βρίσκονται στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ ζούγκλα.

— Θὰ περιμένουμε νὰ περάσουν κι' ὕστερα βγαίνουμε πάλι στὸ δρόμο, λέει τὸ παιδί...

Ἀπὸ μακρὰ διακρίνουν κιόλας τοὺς προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου. Εἶναι πραγματικὰ ἓνα ἀγγλικὸ μεγάλο ἀνοικτὸ φορτηγὸ καμιόνι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔρχονται καὶ παραλαβαίνουν τοὺς στρατιῶτες ποὺ μεταφέρουν ἀπ' τὸ Δελχί τ' ἀεροπλάνα.

— Στοιχηματίζω μὲ τὸ κεφάλι μου, λέει ὁ γίγαντας, πὼς θὰ γυρίσῃ ἄδειο στὸ Μπενάρες. Ἄδικα ξόδεψε τὴ μπενζίνα του...

Ἀπότομα ὅμως σταματάει νὰ μιλάει. Ἐνας ἄγριος βρυχηθμὸς ἀκούγεται ἐκεῖ κάπου κοντὰ τους πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιῆς τῶν δέντρων. Ταυτόχρονα ἀκούγονται κλαριὰ νὰ σπάζουν. Γυρίζουν κι' οἱ δύο ξαφνιασμένοι. Δυὸ πράσινα μάτια ἀστράφτουν στὸ σκοτάδι.

— Μια πεινασμένη λεοπάρδαλι!, γρυλλίζει ό Μαλαμπάρ κι' έτοιμάζεται να πυροβολήση με τὸ αὐτόματο.

— Τί κάνεις εκεί; ξεφωνίζει τὸ 'Ελληνόπουλο και τὸν εμποδίζει. Θέλεις λοιπὸν ν' ἀκούσουν τοὺς πυροβολισμοὺς οἱ Ἄγγλοι και ν' ἀρχίσουν να ψάχνουν να μᾶς βροῦν και να μᾶς πιάσουν;

— Δὲν πιστεύω να θέλῃς να καθήσουμε να κολατσήση με τὸ κρέας μας αὐτὴ ἢ ἀγριογάτα!, μουρμουρίζει ό Μάλαμπάρ.

— Ὁχι βέβαια! Δὲν ἔχω καμμιά τέτοια ὄρεξι.

Ἐνας καινούργιος βρυχηθμὸς ἀκούγεται πάλι και ἡ λεοπάρδαλι, δείχνοντας τὰ δόντια της, μαζεύει τὸ λαστιχένιο κορμί της έτοιμη να μουντάρη.

— Στὸ δέντρο, Μαλαμπάρ! διατάζει τὸ παιδί. Ἐλα μαζί μου!

Καί, κρατῶντας για κάθε ένδεχόμενο τὰ ὄπλα στὸ χέρι, γλυστροῦν ἔξω ἀπ' τὸ τζίπ και σαλτάρουν σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Σκαρφαλώνουν σὰν αἴλουροι και τρυπώνουν ἀνάμεσα στα κλαριά. Εἶναι τυχεροί, γιατί ἀκριβῶς τὸ ἀμέσως ἐπόμενο δευτερόλεπτο τὸ ἀγρίμι, διαγράφοντας ἓνα τόξο στὸν ἀέρα, τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τους. Ἄλλὰ τώρα πιά εἶναι ἀργά.

Ὁμως δὲν ἀπελπίζεται. Βγάζοντας ἓνα ἀπαίσιο νιαούρισμα ὀρθώνεται στα πισινά της πόδια και τὰ φοβερά

νύχια τῶν μπροστινῶν της ποδιῶν γδέρνουν τὸν κορμὸ τοῦ μεγάλου δέντρου. Ζητεῖ να σκαρφαλώση για να κατασπαράξη τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ ξέφυγαν ἀπ' τὰ δόντια της...

— Τώρα εἶμαστε ὠραία!, μουγγρίζει ό γίγαντας. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά οἱ Ἐγγλέζοι ποὺ ζυγώνουν με τ' αὐτοκίνητο ἀπ' τὴν ἄλλη τούτη ἢ λυσσασμένη λεοπάρδαλι. Δόξα στὸ Βούδδα! Ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα πιὸ εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό μου!...

Ξαφνικὰ ὅμως κάτι γίνεται και ἡ πεινασμένη ἀγριογάτα σταματάει να γδέρνη τὸ δέντρο και τρομαγμένη ἀπομακρύνεται. Οἱ προβολεῖς τοῦ ἐγγλέζικου καμιονιοῦ ἔπεσαν ἀπάνω της και, καθὼς μέσα στὸ σκοτάδι φεγγοβόλησαν ἀντανακλώντας τὸ φῶς τὰ πράσινα μάτια της, κάποιος τὴ σημάδεψε. Ἡ σφαῖρα πέρασε πλάϊ ἀπ' τὸ δέντρο και πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀγριμιοῦ...

— Ὁ διάολος να με πάρη! ἀκούγεται μιὰ φωνή. Λίγο ἀκόμα και θᾶστελνα στὸ Λονδῖνο ἓνα σπουδαῖο γουναρικό. Για σταμάτα σωφὲρ!

Ὁ σωφὲρ φρενάρει ἀπότομα και κάποιος πηδάει ἀπ' τ' αὐτοκίνητο κρατῶντας ἓνα ὄπλο στὸ χέρι. Προχωρεῖ πρὸς τὰ δέντρα έτοιμος να πυροβολήση.

— Ὁ Μάξγουελ!, λέει μέσα ἀπ' τὰ δόντια του ό Ταγκόρ.

— Ναί. Εἶναι ό Μάξγου-

ελ!, μουγγρίζει ο Μαλαμπάρ που τον έχει αναγνωρίσει κι αυτός. Μωρέ τύχη που την έχουμε απόψε κι έχω τρελλαθῆ ἀπ' τὴν πείνα. Ἔτσι μούρχεται νὰ σαλτάρω μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ὅλο καὶ θὰ ὑπάρχη κανένα καρβέλι καὶ καμμιά κονσέρβα.

Ἀπότομα ὅμως καθὼς μιλάει νοιώθει νὰ τὸν σκούντᾶει δυνατὰ τὸ παιδί που βρίσκεται πλάϊ του.

— Κύτταξε ἐκεῖ, Μαλαμπάρ! Φοδᾶμαι πὼς ἀρχίζω νὰ ὀνειρεύομαι!, τοῦ λέει.

Κάτω ἀπὸ τὰ κλαριά ἀκριβῶς τοῦ δέντρου, που εἶναι κρυμμένο τὸ Ἑλληνόπουλο κι ὁ γίγαντας, ἔχει σταματήσει τὸ ἀνοιχτὸ ἐγγλέζικο καμιόνι. Καί, μέσα στὸ αὐτοκίνητο αὐτό, ὑπάρχει ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα δεμένο χειροπόδαρα καὶ φιμωμένο. Κι' αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο πλάσμα εἶναι μιὰ γυναίκα!

— Ἡ Ζανγκάρ!, γρυλλίζει ὁ Μαλαμπάρ καθὼς κυττάζει ἐκεῖ που τοῦ δείχνει ὁ Ταγκόρ. Εἶναι ἡ Ζανγκάρ δεμένη χειροπόδαρα καὶ φιμωμένη... Δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀφήσουμε στὸν Μάξγουελ!

— Δὲν θὰ τὴν ἀφήσουμε Μαλαμπάρ!

Ο ΜΑΛΑΜΠΑΡ
...ΞΕΒΙΔΩΝΕΤΑΙ!

ΚΑΤΙ ἐτοιμάζεται νὰ πῆ ἀκόμα, μὰ δὲν προφτάνει. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἀγγλίου λοχαγοῦ. Ψάχνοντας γιὰ τὴ λεοπάρδαλι ὁ Μάξγουελ

ἔχει δεῖ τὸ τζίπ, που ἔχουν κρύψει ἀνάμεσα στὰ δέντρα τὸ παιδί καὶ ὁ γίγαντας, καὶ ξαφνιαάζεται. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν παράξενα. Κάτι μυρίζεται.

— Ἐδῶ κάτι συμβαίνει!, φωνάζει. Κάποιοι κρύψανε ἓνα τζίπ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Εἶναι ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα που μᾶς ἐκλεψαν σήμερα τὸ ἀπόγεμα αὐτοὶ οἱ ληστὲς που λένε πὼς ἀγωνίζονται τάχα γιὰ τὴν ἐλευθερία τους! Στοιχηματίζω πὼς ἐδῶ γύρω κρύβονται ἀντάρται. Ἀφήστε τὸ αὐτοκίνητο, πάρτε τὰ ὄπλα σας καὶ ἐλάτε ὅλοι ἐδῶ νὰ ψάξουμε. Ἐμπρός, πρὶν μᾶς ξεφύγουν.

Ὁ Ταγκόρ αἰσθάνεται ἓνα ρίγος νὰ διατρέχη τὸ σῶμα του. Πρέπει νὰ κινηθῆ κεραυνοβόλα μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Διάφορετικά, ἂν τοὺς ἀνακαλύψουν, ὅλα θὰ πάνε χαμένα. Ἐκεῖνο που δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἀκόμα εἶναι τὸ πὼς βρέθηκε δεμένη μέσα σ' αὐτὸ τὸ καμιόνι ἡ Ζανγκάρ. Πὼς τὴν ἔπιασε ὁ Μάξγουελ καὶ που τὴν πηγαίνει αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ὥρα; Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς νὰ λύνη αἰνίγματα. Ἀργότερα θὰ μάθῃ. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ δράσῃ γοργά, ἂν θέλῃ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Ἀγγλίων τὸ κορίτσι, που γι' αὐτὸν εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο πράγμα που ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Ἀπὸ ἐδῶ ψηλὰ βλέπει τώρα τοὺς στρατιῶτες —εἶναι περισσότεροι ἀπὸ δέκα— που

έχουν πηδήσει από τὸ αὐτοκίνητο καὶ μὲ ἤλεκτρικὰ φανάρια στὰ χέρια ψάχνουν ἀνάμεσα στὰ δέντρα νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν.

Σκύβει στ' αὐτὶ τοῦ Μαλαμπάρ.

— Εἶναι μιὰ εὐκαιρία τώρα!, τοῦ ψιθυρίζει. Τὶ λές;

— Εἶμαι ἐντάξει, Ταγκόρ!, ἀποκρίνεται αὐτός. Ὅ,τι μὲν πῆς θὰ κάνω...

Τὸ ἀτρόμητο παιδὶ ἔχει κιόλας ἔτοιμο τὸ σχέδιο στὸ μυαλό του. Ἀρχίζει νὰ κινηθῆται γοργὰ καὶ ἀθόρυβα. Μὲ σβέλτες κινήσεις τὸ λαστιχένιο κορμί του γλυστράει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Χίλιες φορές κινδυνεύει νὰ τσακισθῆ καὶ χίλιες φορές καταφέρνει νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του. Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Μαλαμπάρ.

— Ἐγὼ θὰ μπῶ στὴ θέσι τοῦ σωφέρ, τοῦ λέει χαμηλόφωνα ὁ Ταγκόρ. Ἐσὺ θὰ πηδήσῃς στὸ πίσω μέρος τοῦ καμιονιοῦ δίπλα στὴν Ζανγκάρ. Βάρα στὸ ψαχνὸ ἂν χρειασθῆ. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πιάσουν!

— Νὰ μείνης ἥσυχος, μικρέ!, γρυλλίζει ὁ γίγαντας.

Τὴν ἐπόμενη στιγμή, τὸ Ἑλληνόπουλο βρίσκεται κρεμασμένο στὴν ἄκρη ἐνὸς κλαδιοῦ ποὺ λιγάει καὶ ἐλατώνει τὸ ὕψος ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴ γῆ. Ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέσῃ ἀθόρυβα στὸ χῶμα. Ὑστερα, σκυφτός, προχωρῶντας πάντα πλάϊ στὸ αὐτοκίνητο, σαλτάρει στὴ θέσι τοῦ σωφέρ. Τὰ δάχτυλά του τυ-

λίγονται στὸ βολάν καὶ τὸ πόδι του εἶναι ἔτοιμο νὰ πατήσῃ τὸ γκάτσι.

— Ἐδῶ βλέπω καὶ μιὰ στολὴ στρατιώτη!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Μάξγουελ. Κάποιος τὴ φοροῦσε καὶ τὴν ἔβγαλε καὶ τὴν πέταξε στὸ τζίπ. Τὰ πράγματα μπερδεύονται...

Ὁ Ταγκόρ αἰσθάνεται ἕνα βιαστικὸ χτυποκάρδι. Βρῆκαν τὴ στρατιωτικὴ στολή. Καθῶς κατηφόριζαν πρὸς τὴν πόλι τὴν ἔβγαλε καὶ τὴν ἄφησε μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ἀκίνητος περιμένει. Βλέπει τὰ φῶτα νὰ ζυγώνουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ καμιονιοῦ. Μὰ τί κάνει ἐπὶ τέλους αὐτός ὁ Μαλαμπάρ καὶ δὲν πηδάει ἀπὸ τὸ δέντρο νὰ τελειώνουμε; Ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τ' ἀπὸνῶ καὶ πιάνεται... ἡ ἀναπνοή του! Ὁ γίγαντας καθὼς σέρνεται ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί γλυστράει ἀπότομα, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ παίρνει μιὰ βουτιά μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ἔδαφος. Τὸ κρανίον του θὰ ποιοποιηθῆ καθὼς θαρθῆ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ γῆ. Τὸ παιδὶ εἶναι ἔτοιμο νὰ ξεφωνίσῃ, μὰ δαγκώνει τὰ χεῖλια του καὶ δὲ μιλάει. Μονάχα στὸ βλέμμα του ζωγραφίζεται ἕνας ἀπερίγραπτος τρόμος...

Καὶ ξαφνικὰ γίνεται κάτι ποὺ δὲν τὸ περιμένει. Ὁ Μαλαμπάρ στέκεται μετέωρος στὸν ἀέρα! Μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ αὐτόματο κουνιέται σὰν ἐκκρεμὲς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ γουρλωμένα μάτια. Ἡ ἄ-

σπρη ρόμπα του έχει μπερ-
 δευτή σ' ένα κλαδί και σταμά-
 τησε τή θανάσιμη πτώσι. Ἄλ-
 λά ὁ θόρυβος ἔχει ξαφνιασει
 τὸν Μάξγουελ καὶ τοὺς στρα-
 τιῶτες του καὶ ὁ γίγαντας δὲν
 βρίσκειται σὲ καλύτερη θέσι.

— Νάτος ὁ ἕνας! ἀκούγε-
 ται ἕνα οὐρλιαχτό. Πιάστε
 τον!

“Ολοι κυττάζουν ψηλά.

— Παραδόσου, παληόσκυ-
 λο! ἀκούγεται βραχνή ἢ φω-
 νή τοῦ Ἄγγλου λοχαγοῦ. Πα-
 ραδόσου ἢ πυροβολῶ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀπὸ
 τὴ θέσι τοῦ σωφὲρ τοῦ ἀγγλι-
 κοῦ καμιονιοῦ ἕνα αὐτόματο
 ἀρχίζει νὰ κελαϊδάει γλυκά.
 Γλῶσσες φωτιάς σκίζουν τὸ
 σκοτάδι καὶ καφτὰ μολύβια
 ταξιδεύουν πρὸς τὸ μέρος τῶν
 Ἄγγλων. Ὁ Ταγκὸρ πυροβο-
 λεῖ καὶ οἱ σφαῖρες σφυρίζουν
 σὰν μέλισσες στὸν ἀέρα.

— Καλυφθῆτε! Ἐνέδρα!,
 φωνάζει ὁ Μάξγουελ.

Οἱ στρατιῶτες σκορπίζουν
 σαστισμένοι, προσπαθῶντες
 νὰ ταμπουρωθοῦν κάπου. Ταυ-
 τόχρονα ἀκούγεται ἕνα οὐρ-
 λιαχτό ἐλέφαντα ποὺ σκορπί-
 ζει παγωμένα ρίγη. Ὁ Μα-
 λαμπάρ... γκρεμίζεται! Ἡ
 ἄσπρη ρόμπα του δὲν μπορεῖ
 βέβαια νὰ κρατήσῃ ἐπ' ἀπει-
 ρο τὸ βάρος τοῦ τεραστίου
 κορμιοῦ του. Σκίζεται καὶ ὁ
 γίγαντας παρασύροντας μαζί
 του τό... μισὸ δέντρο πέφτει
 μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

— Μεγάλε, Βούδδα, ξεδι-
 δώθηκα!, φωνάζει..

Τὸ αὐτοκίνητο τραντάζεται
 σὰν νὰ ρίχτηκε ἕνα βουνὸ ἀ-

πάνω του. Ὁ Ταγκὸρ δὲν πε-
 ριμένει περισσότερο. Μὲ γορ-
 γὲς κινήσεις γυρίζει τὸ βολάν
 καὶ πατάει τὸ γκάζι. Τὸ μο-
 τὲρ μουγκρίζει ἄγρια καὶ τὸ
 ἀμάξι, κάνοντας μιὰν ἀπτό-
 μη στροφή στα γυμνασμένα
 χέρια τοῦ ἀτρόμητου παιδιοῦ,
 ἀρχίζει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτη-
 τα νὰ κατηφορίζῃ πρὸς τὸ
 Μπενάρες.

«ΠΑΡΑΔΟΘΗΤΕ!»

ΑΛΛΑ δὲν ἔχουν τελειώ-
 σει ἀκόμα. Ὁ Μάξγου-
 ελ εἶναι πολὺ πεισματά-
 ρης. Βλέποντας τὸ φορτηγὸ
 νὰ ξεκινάει καταλαβαίνει, τί
 ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ.

— Ὅλοι στὸ Τζίπ!, δια-
 τάζει. Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσουμε
 νὰ μᾶς ξεφύγουν!

Οἱ στρατιῶτες κι' ὁ Μάξ-
 γουελ πηδοῦνε στὸ αὐτοκίνη-
 το καὶ μέσα στὴ νύχτα ἀρχί-
 ζει ἕνα ἄγριο κυνηγητό. Τὰ
 δυὸ αὐτοκίνητα τρέχουν σὰν
 δαιμονισμένα. Τὸ τζίπ τρέχει
 πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ φορτηγὸ
 καὶ οἱ Ἄγγλοι κερδίζουν ἀπό-
 στασι. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν
 πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Μα-
 λαμπάρ. Ἄλλὰ ὁ γίγαντας,
 ποὺ ἔχει ξεχάσει... τὸ ξεδι-
 δωιᾶ του κι' ἔχει συνέλθει,
 στέλνει τὴν ἀπάντησι μὲ τὸ
 αὐτόματό του. Οἱ σφαῖρες δι-
 ασταυρώνονται στὸν ἀέρα καὶ
 ὅλα τὰ γύρω ἀντιβουίζουν ἀ-
 πὸ τοὺς πυροβολισμούς. Ὁ
 Ταγκὸρ μὲ σφιχτὰ δόντια ὀδη-
 γεῖ...

Τὸ αὐτοκίνητο ἀφήνει τώ-
 ρα τὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο
 καὶ μπαίνει στὰ στενοσόκακα

τῆς παληᾶς πολιτείας. Τὸ παιδί λογαριάζει πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ διώκτες τους θὰ χάσουν τὰ ἴχνη τους καὶ θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν. Μάταιη ἐλπίδα. Τὸ τζίπ τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ ὄλο καὶ περισσότερο τοὺς ζυγώνει. ἸΑλλὰ δὲν εἶναι τώρα μόνο αὐτό. Τὰ πράγματα χειροτερεύουν ἀπότομα. Τὸ καμιόνι ποὺ ὀδηγεῖ ὁ Ταγκὸρ σταματάει ξαφνικὰ στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Σώθηκε ἡ βενζίνα! ἀναστενάζει μὲ ἀπελπισία. Θα μᾶς πιάσουν!...

Πηδάει ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Κυττάζει γύρω του. Ἡμισάνοιχτη πόρτα ἐνὸς χαμηλοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βρίσκεται βῆματα πιὸ ἐκεῖ, τοῦ δίνει ἐλπίδες. Ἀπὸ μακρὰ φαίνονται οἱ προβολεῖς τοῦ τζίπ ποὺ πλησιάζει.

— Κατεβήτε!, διατάζει τὸ παιδί.

Ὁ Μαλαμπάρ κι' ἡ Ζανγκάρ πηδοῦν ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ κορίτσι εἶναι χλωμὸ καὶ τρέμει. Ὁ Ταγκὸρ τὴν ἀγκαλιάζει.

— Μὴ φοβάσαι, Ζανγκάρ!, τῆς λέει.

Ἰρέχουν πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Μπαίνουν μέσα καὶ τὴν κλείνουν πίσω τους. Τὸ σπίτι εἶναι ἀκατοίκητο. Εἶναι ἓνα μισοερειπωμένο ἐγκαταλειμμένο σπίτι.

— Πὼς βρέθηκες στὰ χέρια τοῦ Μάξγουελ, Ζανγκάρ; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἦρθανε στὸ σπίτι, ὅπου μ' ἀφήσατε, οἱ ἐγγλέζοι

καὶ μὲ πιάσανε. Πιάσανε κι' αὐτὸν ποὺ μᾶς φιλοξένησε. Ἦθελαν νὰ μὲ στείλουν μὲ ἀεροπλάνο στὸ Δελχί. Γι' αὐτὸ μὲ πήγαιναν γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο.

Ὁ Ταγκὸρ ἀκούει, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἐξετάζει μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ γύρω. Αὐτὸ τὸ καταφύγιο δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀντέξῃ πολὺ. Κι' οἱ Ἄγγλοι ἔφτασαν κιόλας! Ἀκούγεται τὸ φρενάρισμα τοῦ τζίπ καὶ τὸ ποδοβολητὸ τῶν στρατιωτῶν.

— Θεέ μου! Θα μᾶς πιάσουν!, ξεφωνίζει ἡ Ζανγκάρ.

Τὸ παιδί γυρίζει στὸν γίγαντα.

— Πάρε τὴ Ζανγκάρ, σοῦ λέω. Πήδησε ἀπ' τὸ πίσω μέρος αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πιγαίνετε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Γκάντι.

— Ἐσὺ τί θὰ κάνης;

— Ἐγὼ θὰ μείνω νὰ κρατήσω τοὺς Ἑγγλέζους, ἀποκρίνεται ἀποφασιστικὰ ὁ Ταγκὸρ...

— Θα μείνω κι' ἐγὼ κοντὰ σου!, λέει ὁ Μαλαμπάρ. Δὲ μπορούμε νὰ σ' ἀφήσουμε μονάχο.

— Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ θέλω νὰ μείνω κοντὰ σου, Ταγκὸρ!, λέει τὸ κορίτσι μὲ δακρυσμένα μάτια...

— Κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω!, διατάζει τὸ παιδί. Δὲν ὑπάρχει καιρὸς.

Ὁ γίγαντας καὶ τὸ κορίτσι ἀναγκάζονται νὰ συμμορφωθοῦν. Χάνονται στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ἥρωϊκὸ παιδί ὁ-

πλίζει τώρα τὸ αὐτόματό του καὶ περιμένει. Οἱ Ἄγγλοι ἀρχίζουν νὰ βροντοῦν τὴν πόρτα προσπαθώντας νὰ τὴν σπᾶσουν.

— Παραδοθῆτε!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Μάξγουελ.

Ἄλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀπαντάει. Μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια καὶ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη στέκει ἀσάλευτο. Δὲν

ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ παραδοθῆ. Ἄν πέση πάλι στὰ χέρια τοῦ Μάξγουελ, ξέρει τὸ φριχτὸ μαρτύριο ποὺ τὸν περιμένει. Θὰ τὸν κρεμάσουν ἀπ' τὸ ταβάνι μὲ ἀλυσίδες καὶ κάποιος θ' ἀρχίσῃ πάλι νὰ τοῦ χαράζει τὴν πλάτη μὲ τὸ ἀγκυρωτὸ μαστίγιον. Ὅχι δὲν θὰ παραδοθῆ στοὺς Ἄγγλους!...

Τ Β Λ Ο Σ

Τ Α Γ Κ Ο Ρ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 ♦ Ἀριθ. 5 ♦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ἀμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 6, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

Ὁ Ταγκόρ, τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἀντιμετωπίζει ἓνα φριχτὸ θάνατο γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του καὶ νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία!

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

Σελίδες γεμάτες ἀγωνία, ἥρωϊσμούς, δάκρυα, αὐτοθυσία, γιγαντομαχίες, γέλια καὶ ὑπέροχες ἀνδραγαθίες! Κάτι ποὺ θὰ μείνῃ ἀξάχαστο στὴν καρδιὰ κάθε Ἑλληνόπουλου!

ΜΕΓΑΛΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ! ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΓΙΓΑΣ ΚΑΕΓΚΑ ΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΚΥΝΗΓΗΣΕ ΚΙ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΑΙΧΜΑΛΕΤΟ!

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΖΟΥΛΟΥ ΚΑΤΙ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΙ ΕΙΔΩΠΙΕΙ ΤΟΝ ΚΑΕΓΚΑ.

ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΟΥΝ ΠΙΣΤΡ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ!

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ ΣΤΑΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΡΑΧΝΗ ΕΠΙΤΙΒΕΝΤΑΙ...

ΒΡΟΧΗ ΠΕΤΡΕΩΝ Τ' ΑΚΟΝΤΙΑ ΠΑΝΘ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥΣ...

ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΕΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟ ΕΠΕΣΑΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΣΕ ΑΛΛΟ ΨΟΒΕΡΩΤΕΡΟ.